Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 40 ● 7 март 1972 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

С МАМА НА ТРЕНИРОВКА

И Соня иска да стане гимнастичка. Елена Кирова често води дъщеричката си в залата и тя вече си има своите предпочитания. . .

РЕПУБЛИКАНСКИ КРОС В СЛИВЕН

Долу: Стартът е даден! Пред атлетките има 2000 метра, които трябва да решат голямата борба. . .

стр. 5

ПЪРВИ КРЪГ ОТ ФУТБОЛНАТА ПРОЛЕТ

Двубоят „Левски-Спартак" – „Академик" събра на стадион „Васил Левски" най-верните приятели на кръглата топка от столицата.

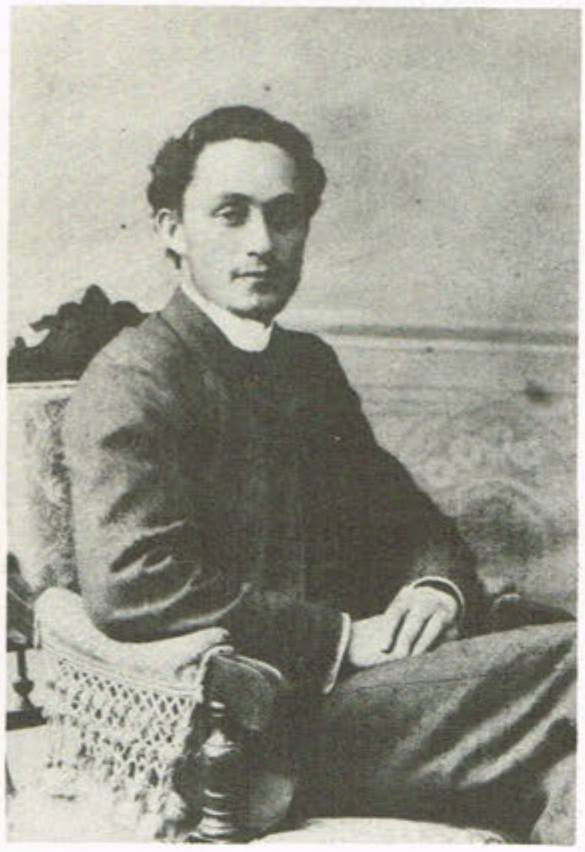
стр. 4

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК, БЪЛГАРСКИ СПОРТИСТКИ!

С ДИМИТРОВСКА ЗАКАЛКА

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ – 1905 Г.

През тази година ще се навършат 90 години от рождението на вожда и учителя на българския народ, големия деец на международното комунистическо и работническо движение, патрона на българската младеж Георги Димитров.

Георги Димитров е неразривно свързан с героизма на нашата история, с битките и победите на българската работническа класа, с най-великите завоевания на нашия народ. Няма област от живота, където неговата мъдра мисъл да не е оставила следа. Няма свидно съзидание от нашето съвремие, където да не се чувствува димитровският пламък.

Георги Димитров беше не само учител и вожд на българската младеж. Той стана и неин символ. Всяко начинание на нашия Комсомол, всеки дръзновен порив започваше и започва с неизчерпаемия димитровски заряд, който ни оставиха неговите думи, неговата мисъл.

Физическата култура и спортът като една от най-ярките прояви на младежкия живот също имат място в онзи безкраен низ проблеми, с които се занимаваше Димитров. Димитров с присъщата си прозорливост намираше време и в най-трудните години от своя живот, от борбите на партията да помисли за хармоничното развитие на младежта – утрешната смяна. Той искаше тя да бъде закалена, за да поеме уверено кормилото на страната ни по пътя към социализъм и комунизъм.

По случай 90-годишнината от рождението на Георги Димитров „Старт" ще публикува поредица материали за неговите идеи и дело, свързани с физическото развитие и укрепване на българската младеж, за това, как се претворяват в живота неговите завети.

Физкултурниците и спортистите, както и всички трудещи се у нас ще посрещнат годишнината от рождението на Георги Димитров с нови успехи и завоевания. Те, както и цялата наша младеж, ще дадат в чест на големия юбилей още по-голям принос в борбата за изпълнение на решенията на Десетия партиен конгрес. Осъществяването на тези решения, от които произтичат и задачите, поставени от IV конгрес на ЦС на БСФС, ще бъде и най-доброто осъществяване на заветите на безсмъртния вожд на нашия народ Георги Димитров.

ГИМНАСТИЧЕСКА ГРУПА ОТ РАБОТНИЧЕСКОТО ДРУЖЕСТВО „МЛАДЕЖ". СНИМКАТА Е НАПРАВЕНА ПРЕЗ 1908 Г

Над прихлупените къщички на пролетарска Коньовица е легнала топла августовска вечер. Към клуба на дружество „Младеж" на ъгъла на улица „Цар Симеон" и „Перник" бързат множество работници. Всички са възбудени, радостни. Малкото салонче е готово да се пръсне от препълнилите го шумни и възбудени младежи.

И ето, посрещнат с необикновен възторг и топлота, Георги Димитров се изправя пред триста и петдесетте щастливци, които са успели да влязат вътре. Думите му – прости, но ярки и силни, поднесени с таланта на голям оратор – влизат направо в сърцата на слушателите. Димитров им говори за целите и задачите, които трябва да си постави новото младежко дружество чийто клуб се открива с това тържество. От думите на вожда младите работници разбират, че физическата закалка, физическите упражнения трябва да развият у тях не само здрави мускули и вяра в силите им да отстояват своите идеи, ако трябва и в ръкопашен бой с врага. Трябва да развиват и съгласие, и задружен живот. . .

Създадено през 1907 година, дружество „Младеж" става център на революционна дейност. Димитров отблизо следи неговата дейност. Броят на членовете му нараства непрекъснато. Скоро се открива и по-голям клуб – на ул. „Брегалница" 81 (сега „Лев Желязков").

В дружеството се създават и укрепват много ефектни форми на спортна и просветна дейност. Най-често пред младежите е Георги Димитров, но беседи им изнасят и Димитър Благоев, Христо Кабакчиев, Васил Мулетаров, Георги Кирков. . .

Георги Димитров присъствува не само на различни беседи, но и на почти всички спортни празници, които се организират. И ето – един ден работниците от квартала с радост узнават, че се устройва празнична забава на игрището на дружеството на ул. „Цар Симеон" и „Одрин". Всички пристигат пременени. Пременено е и игрището – червени флагчета и ленти го украсяват и му придават празничен вид. Младите физкултурници излизат и играят гимнастически упражнения, облечени с новата си спортна форма. Всичко се прави в такт с музиката, която изпълнява и работнически маршове. Необикновено въодушевление настъпва, когато всички забелязват пристигналия с група работници Димитров. С особен успех се ползуват масовите упражнения, изпълнявани със специални тояжки, бухалки, обръчи и флагчета. Те са само част от онзи богат репертоар, който младите спортисти са усвоили в заниманията в клуба и на игрището на „Младеж". А в този репертоар са включени и упражнения на гимнастически уреди – успоредка, висилка, коза. Включени са и съвсем сериозни занимания по борба и бокс.

Завършват гимнастическите упражнения и по стара традиция Димитров се изправя, за да произнесе така нетърпеливо очакваната от множеството беседа. Но мази беседа се очаква и от други – от врага, от група погромаджии, които нахълтват в игрището и. . . получават добър урок от младите калени спортисти. Благодарение на тази смелост и закалка на младите комунисти, членове на различни гимнастически групи, почти всички партийни мероприятия в тези трудни години са имали винаги надеждна и здрава охрана.

Гимнастическите дружества от онова време обучават своите членове, разбира се, по много понесъвършена система от сегашните спортни занимания. И все пак и тогава е имало плановост и разумен подход, характерни за всички действия на нашата партия. Младите хора са били разделяни на две групи – юноши от 12 до 16 години и младежи и девойки над 16 години. Упражненията се подготвяли и ръководели от специална комисия. Със своята красота и ефектен вид тези изяви привличали много младежи и девойки към клубовете на дружествата. Характерен пример е дружеството „Младеж", което изигра голяма роля за разширяване влиянието на партията сред пролетарските маси. За неговата дейност Георги Димитров казва в една своя реч: „Ползотворната дейност на „Младеж" скоро ще убеди и най-заблудените и враждебно настроени, че те не само не бива да преследват „Младеж", но трябва да последват неговите стъпки, да се сближат с него и напълно да се слеят с „Младеж" в едно общо гимнастическо дружество." Тези думи на вожда са имали голямо значение за сплотяване и обединяване на работническата младеж, която по о
ва време е била разкъсана в р
лични младежки организации.
ва показва още веднъж прозор
востта на вожда и учителя на
шия народ, който още на XIII к
грес на партията, проведен в С
вен през 1906 година, заяви: „
класовото възпитание на млад
та се поканват партийните ор
низации да основат просветит
ски гимнастически дружест
където с характерното хармон
но съединение на физическото р
витие и социалистическото в
питание на младежите-работ
ци да подготвят последните
бъдещи съзнателни борци в ре
вете на социалдемократическа
партия."

Веселин БАНОВСК

ТОВА СЕ СЛУЧИ

ПРЕДИ 45 ГОДИНИ се състоя първото официално световно първенство по тенис на маса в Лондон. Една година преди това, също в Англия, се проведе голям международен турнир, равен по сила и значение на световно първенство, но той не е имал официален характер. Първите световни титли са притежание на унгарците: мъже – Р. Якоби, жени – М. Мелианска, двойки – Р. Якоби и Р. Пещи и смесени двойки – К. Мелианска и З. Мехновец. Дисциплината двойки-жени бе включена в програмата за световни първенства през следната година.

ПРЕДИ 42 ГОДИНИ в Париж българският атлет Панайот Пеев спечели купата „Радик" на международния крос с маршрут от 7 км. Панайот Пеев в първите години на българската атлетика бе един от най-изтъкнатите състезатели и заедно с Григори Педан бе най-добрият бегач на средни и дълги разстояния. За първи път той става държавен първенец през 1926 г., а до 1932 г. е печелил 14 шампионски титли и направил 14 поправки на националните рекорди.

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ се състоя интересният спортен високопланински армейски поход от 100 км със стрелби по маршрут село Белица – хижа „Гранчар" – Бели Искър – Самоков.

ПРЕДИ 22 ГОДИНИ се създаде Централният научноизследователски институт за физкултура.

ПРЕДИ 12 ГОДИНИ Далас Лонг (САЩ) подобри световния рекорд на Пери О'Брайн на тласкане гюлле с 8 см – 19,38 м. Същата година той се класира трети на олимпийските игри в Рим, след Нидер и О'Брайн. През 1960 г. Нидер пръв премина границата от 20 м – 20,06 м, но в следващите четири години Далас Лонг направи четири последователни поправки и държа световния рекорд до 1965 г. (последния път с 20,68 м, понастоящем шесто постижение в историята на атлетиката). През 1964 г., на 24-годишна възраст, Далас Лонг стана олимпийски шампион в Токио с 20,33 м, пред сегашния световен рекордьор и олимпийски шампион в Мексико Ренди Матсън (21,78 м).

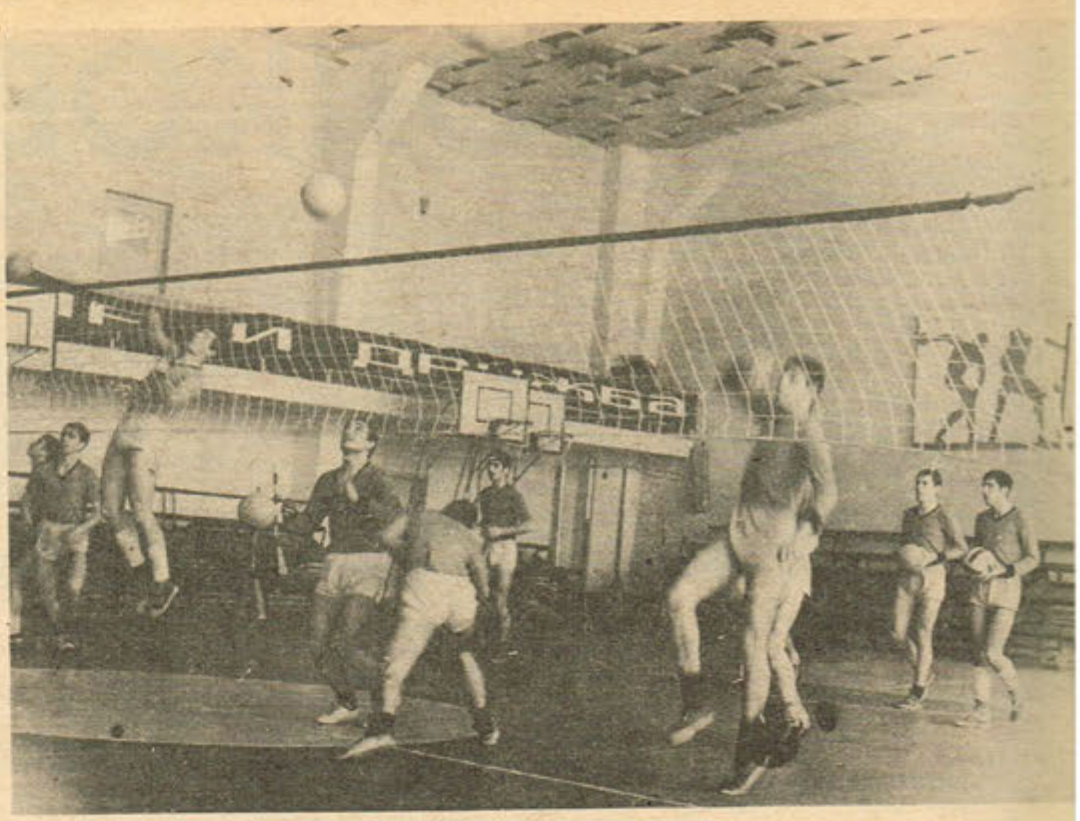
Старт
ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ" СОФИЯ
Пощенска кутия 797

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор – Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев" 20121

ПЪТИЩАТА НА СЪЮЗНИЯ ТРЕНЬОР

ПЛЕВЕН – ЕДНО НОВО ОГНИЩЕ НА ВОЛЕЙБОЛА...

ДОЛУ: МОМИЧЕТАТА ОТ ВОЛЕЙБОЛНИЯ КЛАС НА СПОРТНАТА ГИМНАЗИЯ. СЛЕД МИГ ВСИЧКИ ЩЕ ЗАПОЧНАТ САМИ ДА ОПИТВАТ ПОЕМАНЕТО НА ТОПКАТА, КОЕТО НАБЛЮДАВАТ.

Бързите влакове бързо пропъдиха спокойната нашенска идилия, която цъка от купето на пътническия влак. Колко отдавна не съм пътувал така бавно и така шумно! Пълзим за Враца. С най-ранния влак. Аз и съюзният треньор по волейбол Тома Чакъров. След всеки метър спирачките страдалчески въздишат и ние спираме.

Не бих казал, че пътищата на съюзния треньор са апостолски пътища. Апостолите свършиха своята работа преди години. Но все пак това са трудни пътища. Безсънни, с много грижи и вълнения. Съюзният треньор е „дългата ръка" на федерацията, която създава нови спортни кътчета, крепи старите, отличава добрите, награди и наказва провинилите се... Ето това, колко е опитна и работлива моята ръка, зависи много.

Ето ни и във Враца. На перона ни посрещачът. Препускаме към модерния културен дом, където Чакъров трябва да прочете лекция за индивидуалната подготовка пред треньорски семинар от целия окръг. Само час и половина занимава той обята аудитория и продължаваме за Плевен.

НОВИЯТ ВОЛЕЙБОЛЕН ПОСЕВ

В 6 и 30 часа на другата сутрин слаломираме край метли, кофи и лъскащи пода жени в представителната зала на плевенския „Спартак". Рано е, но когато салоните не стигат, волейболистите стават ранобудни. Шест момичета и пет момчета – новият волейболен посев в плевенската гимназия – е пред своя пореден урок. Пионерите-волейболисти свенливо поздравяват съюзния треньор. За пръв път го видяха в онзи страшен ден, когато 150-те кандидати за волейболния клас го изненадаха задрямал на пейката в двора на гимназията. Беше пътувал цяла нощ, за да присъствува на изпита; и от гарата пристигна пак така рано – направо на игрището. Тия му бяха харесали. Те знаеха това и, изненадани от неговото идване, се впуснаха в усърдно изпълнение волята на треньорите. Искаха да му покажат, че не е сбъркал. Единадесет спортисти с единадесет топки в един обширен салон! Не е ли това мечтата за треньора? Час и половина подготовка с изключителна интензивност, изключително ефикасно! Само за пет месеца със 17 часа седмично тренировки тези момичета и момчета се бяха вече оформили като волейболисти. Гимназията сега не е фабрика за спорт, а лаборатория за майсторство.

Досега Плевен не е имал волейбол и ако в тези години започна да се намесва в борбата при най-младите, това е един успех за този спорт, успял да свие ново гнездо на благодатна почва. Нищо, че не всичко е така привлекателно като първия поглед върху тренировката на волейболния клас. Защото залата се дели между много други спортове и броени са минутите, които всеки прекарва в нея.

Докато Тома Чакъров проверява дневниците и плановете на всички волейболни специалисти в града, председателят на „Спартак" Първан Борисов ми показва спортната база на дружеството. Пристрастен съм към волейбола и протестирам, че един салон с висок таван са дали на гимнастиката – гимнастика може да се играе и при нисък таван, а той ме успокоява – скоро започва строежът на модерна волейболна зала.

Трудни дни са настанали за футбола в Плевен. В канцеларията си Борисов посреща често гости – пратеници на „цар футбол". И сега имаше – но все се намери време да ми покаже покрития с лек снежец атлетически комплекс и една голяма радост за всеки, който обича спорта – закритата 150-метрова писта. Току-що бе започнала да функционира. Вървиш по нашия зебран и ти се иска да се надбягваш. Така леко и удобно се стъпва по него. Така е топло и уютно, сякаш си влязъл в грамаден, но мил и чудесен дом! Плевен е на път да реши проблема за спортната база с това, което има вече, и това, което ще се построи в скоро време.

ДА СТРОИМ НЕУМОРНО...

Отвлякох се от волейбола... Чакъров ме чакаше за поредния преход Плевен – Луковит. Взехме го за сума ти време – пътуваше се с 21 км в час. „Търговска скорост", както важно ни обясни кондукторът. Почувствувахме се като някакви денкове...

Луковит, в който бях през лятото на балканиадата по волейбол за младежи и девойки, трябваше да ни илюстрира агонията на един волейболен център. И може би това мрачно очакване щеше да бъде твърде неутешителен край на нашия рейд, ако не видяхме искрите на едно по-светло бъдеще. Наистина специализираната спортна школа сега води жалко съществуване. Без дом и покрив. Откраднва малко часове в училищния салон, в който с успех може да се играе само шахмат и тенис на маса. Но не и волейбол. Школата е сякаш на книга.

В този ден тренировка нямаше. Нямаше и треньори, нямаше и ръководители... Всички бяха при председателя на ОС на БСФС в Ловеч Пантелей Димитров. А там, където е Пантелей Димитров, непременно ще стане дума и за спортен строеж! Привечер идват от съвещанието. И така с малко посмекчени физиономии крачим из зимната кал към новата зала на Луковит. Залата засега е два дълги реда бетонирани върлини с височина 8 метра. Един трудолюбив кран бързо и простичко просваше над върлините стоманени ферми – правеше се таванът. Не съм виждал по-семпло и по-ефектно спортно строителство. Този председател на окръжен съвет не е инженер, но сега говори свободно на трудния език на строителния инженер. Една благородна страст се е вселила в душата му вече от години и той с огромен заряд и енергия строи ли, строи... Започна с хандбалната зала в Ловеч. Преди нея през 1967 година в окръга имаше 192 кв. м закрита площ, или два салона 8х12 м. Сега залите са над 7 хил. кв. м, а до 1975 г. Ловешки окръг има амбицията да бъде пръв в страната по закрито спортно строителство на глава от населението.

Към ОС на БСФС има цял строителен щаб и в окръга се строи не само бързо, но и много евтино. Залата в Луковит с две волейболни игрища струва доста по-евтино от познатите досега норми – около 300 хиляди лева. Заедно с Луковит и в Троян и Ябланица започва строителство. Единбивш волейболист – строителният техник Валентин Чепилов – също сред предводителите на този щурм.

Много се говори за строителство в тези редове, но това сега е невралгичният пункт на волейбола. Откакто той влезе в зала, стана по-капризен и сега му е необходимо повече внимание. По-трудно израстват сега волейболисти като най-добрите луковитчани П. Пантелеев и Ал. Александров...

РАБОТА ЛИ Е – ДА СЕ ВЪРШИ!

В тъмни зори обърках рейса и съюзния треньор поехме за Ловеч вместо за София. Усетихме се навреме със спринт на цял километър се върнахме на автогарата и щурмувахме потеглящия автобус. За три часа бяхме в София. Мълчахме през това време. Всеки си мислеше за своето. Чакъров още същата вечер мръвваше отново на път – за Видин. После трябваше да готви уроци по волейбол, които федерацията ще предостави на хилядите спортисти чрез телевизионния екран. А аз си мислех, че освен съюзния треньор, освен цялата централизирана система за ръководство на волейбола в страната от особено значение остава и инициативата на местните ръководители. Мисля, че това е основният извод от този дълъг трабер. Три града с 333 нерешени въпроса. Всеки въпрос с по няколко възможни отговора. И зад всеки отговор стои нечия инициатива. Стои работа. Стои работа, за която някой трябва да си плюе на дланите и да я свърши. И където постъпват така, я свършват и имат успехи!

Климент ВЕЛИЧКОВ
Снимки: Йордан МАСЛАРСКИ

РАЗГОВОР ЗА БЪДЕЩЕТО НА ВОЛЕЙБОЛА

Този октомври „започна" в зала „Сливница" поредния международен турнир за младежи и девойки. На него Чехословакия, ГДР, Румъния и България бяха изправили едни срещу други най-добрите от своите най-добри млади. Разговорът за бъдещето на волейбола продължи в една от залите на „Сливница". Във срещата присъствуваха треньорите на най-добрите волейболни специалистични, чиито отбори взеха участие в турнира. Тяхна беше Сърбала ЛЕОНИЛ – треньор на унгарските девойки, Станимареску – треньор на унгарските, д-р Кардаре – ръководител на делегацията, Таркила – съюзен треньор, треньорите Шерпет и Кадари ТРАЯН, треньорът и Ценов, чехословашките треньори Мартинец ВОРОЛЕК (младежи) и Горей (девойки), д-р ХЕЛБЕК – отговорник за спортния отбор на ГДР, директорът на спортния институт АЛБРЕХТ, съюзният треньор по ВФС Тома ЧАКЪРОВ и др.

ИЗБИРАТ НА СЪСТЕЗАТЕЛИТЕ

В много състави крайната фаза на подготовка е най-трудна. В някои спортове с специални грижи, които ги съпровождат през цялото тяхно развитие, при други – от една възрастова група в друга. Трябва се практикува селекциониране, за да се включват в отборите състави се най-добрите. Как процедират в това отношение нашите гости?

РУМЪНСКИТЕ ВОЛЕЙБОЛИСТИ водят първенствата си в своите училища, там са отборите за тяхното развитие. Оттам се прави подборът за националните отбори, където се изявяват и развиват състави преди срещите.

ЧЕХОСЛОВАШКИТЕ СЪСТЕЗАТЕЛИ, които имат и слаби места като подготовка, намират място в отбора – „Дукла" (Либерец), „Руда звезда" (Прага), „Славия" и „Здравовка" (Бърно). Тук за пети състезатели се подбират специални грижи, докато достигнат до мъжкия национален отбор. Не е решен въпросът обаче с девойките – 11 състезателки от девическия национален отбор тренират в 9 дружества! Наистина с тях се работи по планове от методичния съвет при федерацията, но това според тях не е най-добрият стил на работа.

СЪСТЕЗАТЕЛИТЕ НА ГДР се подбират след десетки състезания на детските и младежки спартакиади, които се провеждат в селата, в градовете, в отделните области. Естествено във финалите достигат най-талантливите, но тъй като волейболната игра е колективен спорт, не е чудно в някои от слабите отбори да се открие талантлив състезател. Затова и най-малките по мащаб състезания се следят от специалисти. След това „откритията" започват своята подготовка в спортните школи по общ тренировъчен план. Оттам се прави първата крачка към националния отбор.

НЕ САМО ФИЗИЧЕСКИТЕ КАЧЕСТВА, А И ИНТЕЛЕКТЪТ!

Всички изказали се специалисти бяха единодушни – в съвременния спорт все по-решаващ за големите успехи става интелектът на състезателите.

В РУМЪНИЯ чрез специални тестове в Центъра за спортна медицина състезателите, свикани в националните състави, доказват правото си да останат там, като разкриват своите възможности от всяка гледна точка. Сериозно внимание се отделя на интелекта на спортистите, което намира отражение в специалната характеристика за всеки волейболист.

Според ЧЕХОСЛОВАШКИТЕ специалисти интелектът е тясно свързан със спортните възможности. Психологическата издръжливост е основа за победата в тежки мачове, а тя е немислима без висок интелект. Сега се подготвят специални тестове, които ще определят интелектуалното ниво на всички млади таланти и насоките за тяхното развитие.

Състезателите на ГДР до един са абитуриенти, и то с добър успех в училище. За да се направи точна характеристика на интелектуалните качества на всеки състезател, са разработени специални тестове, чието успешно решаване зависи и от справянето със ситуации извън спорта.

ФЕТИШ ЛИ Е ВИСОКИЯТ РЪСТ?

В съвременния волейбол намират все по-често място ръстови играчи. Но дали „гигантизмът" в тази игра няма да доведе до самоотричането ѝ, като я лиши от така привлекателните моменти в защита на задна линия, като „затвори" пътя към волейболната площадка на пъргавите като котки „средняци"?

РУМЪНСКИТЕ СПЕЦИАЛИСТИ смятат, че еволюцията на всеки състезател не бива непременно да се свързва с ръстовите му данни. И все пак треньорите предпочитат високите състезатели... Ако това е голямото изискване към нападателите, то главната черта на разпределителите си остава високият интелект.

ЧЕХОСЛОВАЦИТЕ са взели като „контролни" цифри за младежите височината от 195 до 193 см (за нападатели) и 188 – 185 см (за разпределители). При девойките тези цифри са съответно 185–190 и 178–182 см. Но в никакъв случай височината не е основен показател за подбора, ако състезателят не е атлетически развит, ако не е гъвкав, ако не умее да плува, да кара кънки и др., ако няма спортна култура.

В ГДР се следи ръстовото развитие на младите волейболисти на 11, 12, 13 и т.н. години. Въз основа на това се прави характеристика на развитието на височината и прогнози. В един национален състав от 6 състезатели 4 трябва да бъдат над 190 см, а останалите 2 – универсалните – над 180. При момичетата границата е 180–175 см. По-ниските са безперспективни, ако не са „нещо изключително".

АЗИАТСКИ ИЛИ ЕВРОПЕЙСКИ ВОЛЕЙБОЛ?

Много се спори кой стил на игра ще надделее – европейският (на който дават тон нашите страни) или азиатският, чиито отлични представители японците претендират за водеща роля в света. Този въпрос предизвика оживени коментарии.

РУМЪНЦИТЕ смятат, че не поемането от долу ще бъде решаващо в предстоящите битки. Поемането отгоре е по-перспективно, дава възможност за по-добро отиграване на топката. Това ще бъде и оръжието на европейската школа. С оглед на това федерацията води сериозна „война" с треньорите и съдиите, които не се магат за усъвършенстването на това жие. Тъй като навикът е втора природа, в тренировките срещи е въведено задължително второ поемане отгоре.

ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА ГДР отбелязаче всеки отбор трябва да играе според своите възможности и сили, като използува по-жителното и новото и на двете школи. Силата на европейския волейбол е в стабилния блок и подобрената игра на втора линия.

ЧЕХОСЛОВАЦИТЕ посочиха, че така наре ният японски начин на поемане отдолу е въз ност чехословашки и е известен като специа тет „Багер". Бъдещето на волейбола е в ко бинация между бързата азиатска игра и доб отиграните високи топки в нападение.

ОБЩА ЦЕЛ И ОБЩА ГРИЖА

За да може нашият социалистически лейбол да бъде водещ в света, единодушно се каза мнението, че е необходимо по-тясно сърудничество между социалистическите страни по отношение на работата с подрастващото поколение. Като първи стъпки се посочи създаването на един ОБЩ ТРЕНЬОРСКИ СВЕТ, съвместни тренировъчни лагери, където да се обменя ценен опит, по-чести контакти между специалисти, по-пълна обмяна на информация и специална литература. Това е вторият път за постигане по-значителни успехи на волейбола в социалистическите страни, за издигане на световния волейбол...

Борис КОВАЧЕВ

ТОЛКОВА МНОГО ГО

Първият пролетен кръг в първенството на „А" РФГ изведнъж „грабна" почитателите на футбола – с изненадващите резултати, с истинския протест дълъг от голове повече от 3, почти по 3,5 на мач, за който голям дял имаха гостите. Впрочем точно този кръг може би е характерен с „пренебрегването" на чуждия терен.

Екип на „Спорт" със сътрудничеството на Стефан ЯНЕВ (Варна) и Любен ГИНЕВ (Русе) проследи играта на нападателите в пет основни мача на кръга. Изводите наистина са интересни... Нека преди всичко обаче видим картината във всеки от срещите.

ЗАЩИТНИЦИТЕ НАДДЕЛЯХА...

УДАРИ КЪМ ВРАТИТЕ: „Черно море" – 4, ЦСКА „Септ. знаме"–12.

ПРОПУСНАТИ ЧУДЕСНИ ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ГОЛ: ЦСКА „Септ. знаме"–1.

Съботната загуба на „Лев-ски–Спартак" (и победата на „Академик!..) направиха двете точки еднакво ценни и за двата отбора. Драматичният двубой на мача показа, че и двата отбора знаеха добре това.

Имаше много тичане, много борба, много желание, отсъствуваше само... майсторството!

Намерението да се играе агресивно бе явно, но рядко осъществявано. Домакините се бяха погрижили преди всичко да изолират тези, които могат да направят „пакост" – Великов не се отдели от Жеков, а Личев от Якимов. Нападателите отстъпиха. Същото Марашлиев пред много активния Василев. „Черно море" вклини в защитата на противника Богомилов, Георгиев и Митев. Богомилов стреля три пъти, а „таранът" Митев – нито веднъж! За суетната им пред Йорданов говори още една цифра: само два пъти варненските нападатели успяха да създадат по-реални възможности за реализиране. Оскъдна и неефикасна бе подкрепата от средния ешелон. Тахмисян търсеше най-сложния път към вратата, а Тодоров почти не го търсеше. Единствен Василев, осъществил четири от шестте по-смислени включвания от тила, създаваше известно разнообразие, което в крайна сметка се превърна в... еднообразие.

Илюстрацията за агресивността на армейския отбор малко се отличава. Жеков и Марашлиев общо три пъти се явиха зад гърба на защитата на „Черно море". Отбелязаха два гола (не без съдействието на вратаря Симеонов). Ударите на „нервено-белите" нападатели бяха повече на брой, но от тях едва 4 в очертанията и нито един, който да затрудни вратаря. Стремеж на полузащитниците и защитниците да участвуват в развитието и крайната фаза на атаките бе налице у малцина – 16 от 25 по-опасни опита са на Зафиров! Головите „излияния" на Трънков завършваха най-често със загубване на топката; Якимов грешеше повече от допустимото; Никодимов и Колев се загубиха някъде в средата на терена, която бе предпочитана територия за сражения.

Така стопяващите се далеч от вратата амбиции за атака лишаваха зрителите от емоции и показаха още веднъж, че доминират ли защитите, голям футбол няма.

ХАОС И БЕЗПОМОЩНОСТ

УДАРИ КЪМ ВРАТИТЕ: „Левски–Спартак" – 12, „Академик" –10

ПРОПУСНАТИ ЧУДЕСНИ ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ГОЛ: „Левски–Спартак" – 2, „Академик" – 1.

На терена имаше два толкова различни отбора: „Левски–Спартак", който искаше да победи, но без да знае как; и „Академик", чийто стремеж бе да не загуби, а ако се появи възможност – да спечели, и знаеше как да стори това...

Нападението на „Левски–Спартак" едва ли заслужава обширен коментар – хаос в колективен план и безпомощност, еднообразие – в индивидуален. Впрочем „оценката" на нападателите даде Жечев, който изстреля най-опасните удари (единия – в гредата) към Горанов. А помощта, която се опитаха да окажат другите от другите линии (Гайрарски, Павлов, дори Стоянов), носеше всички недъзи, показани от нападателите.

Затова пък студентите – много твърди в защита (за съжаление понякога и груби) – разчитаха на контраатаката, без да поставят ударението, както противниците им очакваха, върху скоростните възможности на Мл. Василев. И както трябваше да се случи на следващия ден на мача „Славия" – „Ботев", „притиснатите" създадоха не по-малко възможности за гол и стреляха не по-малко от „доминиращите" ...

СЪС СИЛАТА НА КОНТРААТАКАТА

УДАРИ КЪМ ВРАТИТЕ: „Дунав" – 14, „Берое" – 15.

ПРОПУСНАТИ ДОБРИ ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ГОЛ: „Дунав" – 4, „Берое" – 6.

Поне в 60 от 90-те минути на мача двубоят се водеше в половината на „Берое," но в края на краищата дунавци бяха убедително победени. Аномалия ли е това?

Не! „Берое" прегрупираше силите си в много кратки срокове, не допускаше никакви рискове в защита и в същото време непрекъснато „търсеше" русенската врата. Вутов, Димитров и дори Янчовски се включиха в нападателните акции – при сигурно владеене на топката от отбора и при редките постепенни атаки. В повечето случаи те я развиваха с точни подавания на средни и далечни разстояния в опразнените от дунавци зони, където атакуваха стремително Киров, Петков или Белчев. Следваха заучени, изпълнявани точно и на възможно най-високи обороти контраатаки. Красиви и много... резултатни (така бяха отбелязани 4-те гола във вратата на „Дунав")!... Това челно трио спринтираше мощно и неудържимо и показа, че е в състояние да надбяга който и да е защитник на противника. Защита в много от преките единоборства демонстрира повече физическа мощ, повратливост и бързина.

В твърде безперспективно русло бе запланувал действията си русенският отбор. Бранителите се включваха честота нападение, но не винаги в подходящия момент и без необходимото подсигуряване. Полузащитниците Сюлейманов и Манолов още по-често следваха челния ешелон (а понякога и стреляха), но с ненужно задържане на топката лишаваха нападателните акции на отбора си от изненада и острота. Особено неефикасно действуваха нападателите – мудни, неповратливи, без спринтови врязвания в уязвими места на беройската защита, със сложни многоходови комбинации, с които не можеше да бъде поставена на колене зорката защита на „Берое".

Логично, защото „Ботев" противопостави оръжие, което извади „Славия" от релсите на познатата и в последно време игра. Врачанските футболисти нито веднъж не се отказаха от сигурността в защитния си блок. Именно блок – 5 (най-малко), 6, 7 състезатели бяха пред своето наказателно поле и лесно се прегрупираха там, където зрееше опасността. „Белите" опитаха и флангови атаки, отляво и дясно, но пред себе си винаги намираха стена; преминаха към познатото за мях вдигане на топката пред вратата, но Ценов, Мутафчийски и понякога Йорданов скачаха не по-лошо от Григоров; помъчиха се да решат някои положения с индивидуални акции – ботевци излязоха по-упорити. И най-важното – не оставиха нито веднъж празни „проходи" към своята врата, каквито в последно време „Славия" търси, не позволиха да бъдат изненадани от неочакваните врязвания на Александров, Тасев, от играта на широк фронт на Григоров и Желязков. Разбира се, имаше вина и в нападателите на „Славия": мощността ги напускаше в решителните мигове пред вратата, пак там не достигна техниката, реакцията... А това е твърде голям минус, когато защитниците внимаваха и за най-малкото действие... Затова не помогнаха и усилията на Александров, Кръстев, Е. Манолов (по неволя – десен защитник). Блокът ставаше само по-плътен, за да бъде разбит елементарно...

„Ботев" беше точно на другия полюс – имаше двама играчи, посветени само на нападението, рядко нападаше с повече от четирима души, действуваше просто, ясно, целеустремено, с комбинации, които бяха краткотрайни, с не повече от 3-4 паса. Но затова пък резултатни... И забележете, отборът, който се „бранеше", стреля към вратата на „нападащия" си съперник само веднъж по-малко...

ЕДНО УСПЕШНО ЗАВРЪЩАНЕ: ИНЖ. ЧАЛЕВ ИГРА ОТНОВО В „АКАДЕМИК" И УСПЯ ДА НЕУТРАЛИЗИРА МИТКОВ

ВСЕКИ УДАР НА Г. КАМЕНОВ НОСЕШЕ ОПАСНОСТ...

ЕТО ТАКА ТРАКИЙЦИ ЗАЩИЩАВАХА ВРАТАТА СИ... НО НАПАДАХА С ПО-МАЛКО СЪСТЕЗАТЕЛИ...

ИЗВАДЕНИ ОТ РЕЛСИТЕ...

УДАРИ КЪМ ВРАТИТЕ: „Славия" – 13(6), „Ботев" – 11(5). ПРОПУСНАТИ ЧУДЕСНИ ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ГОЛ: „Славия" – 1, „Ботев" – 0.

След много високата оценка, която получиха за осминафиналните срещи за купата на Съветската армия, „белите" се препънаха още в първия кръг на шампионата... Беше странно и... логично!

„ВОЛЯ ЗА ПОБЕДА"

АРМЕЙЦИТЕ – НАЧЕЛО

Още първият пролетен кръг донесе сериозни разместванията в класирането за наградата на „Спорт" „ВОЛЯ ЗА ПОБЕДА," която ще бъде присъдена на отбора, спечелил най-много победи, след като съперникът е водил в резултата. Ето временното класиране (в скоби – изравняванията):

1. ЦСКА „Септ.знаме"	– 4(1)
2. „Черно море"	– 4(0)
3. „Етър"	– 3(3)
4. „Ботев"	– 3(2)
5. „Берое"	–2(1)
6. „Спартак"	– 2(0)
7. „Тракия"	– 1(1)

ОБЯСНЕНИЕ ИМА!...

УДАРИ КЪМ ВРАТИТЕ: „Локомотив" – 8, „Тракия" – 6. ПРОПУСНАТИ ЧУДЕСНИ ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ГОЛ: „Тракия" – 1, „Локомотив" – 1.

Понякога е трудно да се обясни как един мач е завършил без гол. За двубоя „Локомотив" (Сф) – „Тракия" той бе единственият възможен. Друг резултат щеше да бъде нелогичен – вижте само броя на ударите към вратите. А

ЛОВЕ!

● „Тракия" не изневери на своя стил – задържаше умело топката в средата на терена, търсеше внезапни контраатаки, в чиято основа стоеше (докато беше на терена) амбициозният Убинов, но в края на краищата създаде не повече от три възможности, от които само едно от т.н. „стопроцентови". А от ударите към Костадинов само два криеха опасност, останалите бяха, най-меко казано, безобидни.

● „Локомотив" не можеше да направи нещо повече, след като игра с... шестима защитници (Герой, Стойков, Владимиров, Данков, Мумджиев и Ангелов); след като в нападението нямаше целенасочени действия, а Ат. Михайлов бе неузнаваемо слаб; след като полузащитниците не тръгваха нито веднъж дръзко напред, не опитаха далечна стрелба, не потърсиха двойното подаване.

Трудно е да се каже, че в този ден двата отбора не искаха да играят нападателно. Най-малко това твърдение не може да се докаже. Но за всички беше ясно, че и двата отбора просто нямаха нужното умение, за да играят ефективно в нападение...

●

Пет мача, „направени" от „големите" в първенство, пет мача, които донесоха повече от половината голове, дават основание за изводи!

След загубите на своите любимци някои привърженици на „Левски-Спартак" и „Славия" твърдят, че е невъзможно да се играе срещу „бетон". И апелираха за нападателен футбол! А какво е нападателният футбол? Той не се измерва нито със „застояването" в противниковата половина, нито с продължителността на акциите. А с непрекъснатата мисъл за гола, която да не напуска нито за момент защищаващите се. И с ефикасността на нападателите, с умението им да разрушават отбраната на противника, да стрелят към вратата, да вкарват голове!

И в това отношение трябва

ТОПКАТА – ЧЕТИРИМА ВЪВ ВРАТАТА. РАДОСТТА ИМ ПРОДЪЛЖИ ДЪЛГО.

да се изтъкне, че контраатаките все още се удава повече на нашите отбори, отколкото противниковото, „постепенното" нападение, бихме казали, нападение, което изисква и по-будна тактическа мисъл у всеки състезател и „тайни" ходове, и повече смелост, и изключителна точност.

В този кръг бяха отбелязани общо много голове! Проявите на нападателите са обещаващи. Бихме се надяваме, че мерникът няма да бъде точен и в следващите кръгове, че топките ще летят по-често към вратите (20, 25 удара в мач са все още малко, под стандартите на големия футбол).

А иначе кръгът бе един от тези, които носят развръзката в първенството. Армейците изглеждат отново практически недостижими. Интересът ще бъде поддържан от борбата за второто място. И от стремежа да се остане в групата.

ДОСТОЕН ЗА ГОЛЯМОТО ИМЕ

А СЕГА... БАЛКАНСКИЯТ КРОС В АТИНА!

Помолихме новия старши треньор на националния отбор *Георги ЛАЗАРОВ* да сподели мнението си за подготовката на нашите челни състезатели в навечерието на балканския крос, който ще се състои на 19 т. м. в Атина.

– Не съм изненадан от представянето на мъжете, чиято подготовка следя отблизо. Емоционалното въздействие от участието на силни единици от чуждина даде възможност не само на Желев и Тихов, но и на останалите национални състезатели да проявят възможностите си след продължителната солидна подготовка. Може би това импулсира и младите, които стартираха пред очите на такъв голям брой зрители и гости. Победителите от всички групи показаха чувствително по-високи резултати от миналогодишните по същия маршрут и терен. Изненадаха някои нови млади състезатели, които не предвиждахме в съставите за балканския крос.

При мъжете и жените, като се включи и В. Амзина (тя не стартира поради предстоящото й участие в Гренобъл), както и при юношите се надявам на победи в Атина. Реална преценка за девойките, които миналата година спечелиха балканските титли (лична и отборна), не мога да направя от този крос. Борбата при тях бе повече за място, отколкото за постижения, както бе в останалите групи. Все пак те имат шансове да защитят титлите си. Само младежите (до 21 г.), които се състезаваха миналата седмица в Плевен, отстъпват на останалите възрастови групи.

В отделните състави ще разчитаме на следните състезатели:

мъже – М. Желев, Г. Тихов, П. Йорданов, Д. Динев, Б. Балабанов;

жени – В. Амзина, Т. Петрова, А. Дончева, Д. Стефанова, Р. Омбашиева;

младежи – В. Андонов, Ив. Желязков, Сл. Николов, Ст. Шатов, С. Симеонов;

юноши – Вл. Кънев, Г. Генев, Й. Чиликов, П. Димов, Г. Василев;

девойки – Р. Пехливанова (тя не участвува поради заболяване), Р. Христова, Г. Чакърова, Т. Микова, Г. Момчилова, М. Григорова...

Да се надяваме, че хубавите прояви в Сливен ще се повторят в Атина!

Ешуа АЛМАЛЕХ
Григор ХРИСТОВ
Снимки: Йордан СКРИНСКИ и наши пратеници

РОЖАВЬОЛГИ Е ВЪЗХИТЕН

Кросът в Сливен, посветен на 90-годишнината от рождението на Георги Димитров, бе достоен за голямото име на вожда и учителя на българския народ.

По специалното кросово трасе се състояха едновременно републиканското първенство за всички възрастови групи и четвъртият шампионат на дружеските армии. Сливенските почитатели на леката атлетика, обградили плътно маршрута въпреки дъждовното време, бяха възнаградени с първата голяма победа на своя съгражданин Михаил Желев на домашна писта! А той завоюва двете ценни титли – републиканската и на дружеските армии – в истински шампионски стил! Постижението му на 10 000 м – 28.52;8 мин. – е с 40 сек. по-добро от резултата на миналогодишния победител в балканския крос югославянина Корица и с над 10 секунди по-добро от... републиканския рекорд на писта. Това красноречиво показва високата стойност на победата, извоювана в борба с изтъкнати атлети от социалистическите страни, между които европейският рекордьор на 3000 м с преп. Дудин (СССР), вторият бегач на 10 хил.м на СССР Андреев (с лично постижение 28.25,6 мин.), младият шампион на крос на Съветския съюз Парлуй, Йони (Унгр. Пиетровски (Пол.) и др. И разбира се, нашият многократен шампион Георги Тихов, който също се представи отлично – трето място (след Парлуй) и отличен резултат – 28.58,0 мин.

Между гостите бе известният в близкото минало лекоатлет майор *Ищван Рожавьолги*, олимпийски медалист и бивш европейски рекордьор, сега треньор в Унгарската народна армия:

– Вашето впечатление от кроса и... от Михаил Желев?

– Не можех да си представя, че съществува такъв терен за кросови бягания. Той е еднакво привлекателен за състезатели и зрители!

– Считате ли, че може да се организира европейско първенство, каквито проекти съществуват в ИААФ?

– Би било чудесно, ако се насрочи европейско първенство. Сливен може да кандидатствува за домакинство, и то с предимство! Искахте да знаете моето мнение за Желев. Възхитен съм! Наблюдавал съм го по телевизията, когато се състезаваше в Шутгарт и Атина. Уверих се, че е бегач от световна класа!

– Дали ще запази формата си за Мюнхен?

– През лятото постигат най-високи резултати тези, които имат най-солидна зимна подготовка. Аз вярвам във възможностите на Желев. Ще бъде жалко, ако не се оползотворят... Хареса ми и Тихов. Но най-много съм възхитен от вашите юноши и девойки, чиито имена не знам, но показаха, че у вас растат нови атлети като Желев...

Горе: Един от стартовете – на юношите старша възраст, в републиканския крос в Сливен.

Шампионите за 1972 г.:

1 Най-голямата награда на първия между първите – Михаил ЖЕЛЕВ – майчината целувка!

2 Топка ПЕТРОВА (ЛС) – жени на 2000 м – 6.21,2.

3 Владимир КЪНЕВ (Русе) – юноши ст. възраст на 5000 м – 15.10,0.

4 Росица ХРИСТОВА (Силистра) – девойки ст. възраст на 1000 м – 3.03,2.

5 Димитър ПЕТКОВ (Силистра) – юноши мл. възраст на 3000 м – 9.09,5.

6 Даниела ТОДОРОВА (Ст. Загора) – девойки мл. възраст на 1000 м – 3.06,0.

7 Капитан Иван ПЕЕВ (ЦСКА) – ветерани 4000 м – 13.41,0.

БОДРИ И КАЛЕНИ ЗА ТРУДОВИ ПОДВИЗИ

ДНЕС СЕ ОТКРИ VII КОНГРЕС НА БЪЛГАРСКИТЕ ПРОФЕСИОНАЛНИ СЪЮЗИ. ПО ТОЗИ ПОВОД НИ ГОСТУВА ФИЗКУЛТУРНИЯТ ОТДЕЛ НА В-К „ТРУД".

ГЛАВЕН ОРГАНИЗАТОР НА МАСОВАТА ФИЗКУЛТУРА

„ОБРЪЩА ВНИМАНИЕ ВЪРХУ НЕОБХОДИМОСТТА ПРОФЕСИОНАЛНИТЕ СЪЮЗИ ДА СЕ ЗАЕМАТ НАЙ-СЕРИОЗНО С ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ВЪЗЛОЖЕНАТА ИМ С РЕШЕНИЕТО НА ПОЛИТБЮРО НА ЦК НА БКП ОТ 15 ДЕКЕМВРИ 1971 ГОДИНА ЗАДАЧА ДА БЪДАТ ГЛАВНИ ОРГАНИЗАТОРИ НА МАСОВАТА ФИЗКУЛТУРА И ТУРИЗМА СРЕД РАБОТНИЦИТЕ И СЛУЖЕЩИТЕ В ПРЕДПРИЯТИЯТА И УЧРЕЖДЕНИЯТА. ПРОФЕСИОНАЛНИТЕ СЪЮЗИ С АКТИВНОТО УЧАСТИЕ НА КОМСОМОЛА, БЪЛГАРСКИЯ СЪЮЗ ЗА ФИЗКУЛТУРА И СПОРТ, БЪЛГАРСКИЯ ТУРИСТИЧЕСКИ СЪЮЗ И БЪЛГАРСКИЯ ЧЕРВЕН КРЪСТ ТРЯБВА НАЙ-ШИРОКО ДА ВЪВЛИЧАТ РАБОТНИЦИТЕ И СЛУЖЕЩИТЕ В ПРОИЗВОДСТВЕНАТА ГИМНАСТИКА, ОБЩАТА ФИЗИЧЕСКА И ЛЕЧЕБНА ФИЗКУЛТУРА, ТУРИЗМА И ДРУГИ МАСОВО-ОЗДРАВИТЕЛНИ МЕРОПРИЯТИЯ ЗА ЗАПАЗВАНЕ И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА СИЛИТЕ И ЗДРАВЕТО ИМ."

Тази пределно ясна програма за действие в постановлението на ЦК на БКП от 26.II т.г. окрила професионалните съюзи в благородния поход за комунистическо възпитание на трудещите се, в изграждането на бодри и калени строители на новия живот. В деня на откриването на своя VII конгрес българските професионални съюзи свидетелствуват, че физическата култура в цялото нейно многообразие, масово-оздравителната работа и спортът стигат до все по-широки слоеве на трудещите се в предприятията и учрежденията. До средата на миналата година производствена гимнастика практикуваха близо 240 000 души. Широко се прилага лечебната физкултура за работниците и служителите, които страдат от професионални и хронични заболявания. В групите по закаляване и обща физическа подготовка вече се включиха повече от 45 000 работници и служители. Статистическите сведения рисуват оптимистична картина и в областта на масовия спорт: изградени са 12 351 отбора със 118 404 спортисти. През следващите години тези цифри сигурно ще бъдат надминати.

Извършеното досега е само начало. Професъюзните кадри и дейци непрестанно трупат опит в този поход за здраве, за развитието на масовата физкултура и масовия спорт.

С решение на Секретариата на ЦС на БПС от тази година се създават домове за активен отдих на базата на почивните домове. Такива центрове, в които голяма част от времето ще е запълнено с интересни занимания по физкултура, спорт и туризъм, ще има в Сливен, Ловешко, „Х. Димитър", край Соколски манастир–Габровско, „Антон Иванов" – Пазарджишко, х. „Върбовка" в Родопите и с. Говедарци. В тези домове ще бъдат назначени специалисти по физкултура и ще бъде създадена необходимата материална база. Решено е и създаването на рехабилитационен център в Долна баня, където работници, страдащи от професионални заболявания, ще се лекуват при преимуществено използуване на средствата на физическото възпитание.

Има, разбира се, и недостатъци, с които не бива в никакъв случай да се примиряваме. Материалната база както в предприятията, така и в почивните станции, в профилакториумите и санаториумите не е достатъчна. Не се използува рационално съществуващата база. Не достигат квалифицирани кадри и др. Но с настойчивост и творческа инициатива всички проблеми могат да се решават успешно.

Постановлението на ЦК на БКП за главните насоки на дейността и за най-важните предстоящи задачи на българските профсъюзи в борбата за изграждане на развито социалистическо общество в Народна република България ясно посочва пътя за още по-масово разгръщане на масовата физкултура сред работниците и служещите. Не може да има и съмнение, че VII конгрес на БПС ще конкретизира тези задачи и ще съдействува за пълна мобилизация на профсъюзните организации, призвани като главни организатори да обезпечат масова физкултурна и туристическа дейност сред работниците и служителите в предприятията и учрежденията. Физическата култура и спортът като неразделна част от трудовото ежедневие ще съдействуват за изграждане на здрави, силни и работоспособни строители на нашето светло настояще и бъдеще!

ПО ВРЕМЕ НА ПОЧИВКАТА ФИЗКУЛТУРАТА ОБОДРЯВА.

ЛЕЧЕБНАТА ФИЗКУЛТУРА СЪЩО Е В ПОМОЩ НА РАБОТНИЧКИТЕ.

СПОРТЪТ ВЛИЗА ПРЕЗ ПАРАДНИЯ ВХОД

Денят започва рано във фабрика „Вълчо Иванов". И винаги с ведро настроение. Часовникът едва е прескочил седем и половина, а на двора вече са се подредили най-ревностните приятели на производствената гимнастика. Размахват ръце, приклякват, подскачат. Задружно. По команда. А може и без „раз-два, ръце встрани. . ." Не става нужда инструкторът да подканя към усърдие. „Тия упражнения – подхвърля един шегобиец – са ни като закуска. Не се ли разкършим здраво, работата не спори."

До към 10 часа получават своята освежителна „дажба" повече от работничките и служителите. Избрали са за всеки цех такова време и такива упражнения, които най-добре помагат за отмора според характера на производството. В търсенето да се съчетае полезното с приятното някои съвсем са се отказали от стереотипната гимнастика и са заложили доверие на игри с топка или тоягки, тичат десетина минути подир футболното кълбо или играят някое от нашите кръшни хора. Шаблони няма. Важен е резултатът.

Да беше само производствената гимнастика! Как да разкажем за всичко онова, което става през обедната почивка, след края на работния ден? Как да вместим в понятието „масова физкултура" безкрайния низ от цехови и общозаводски първенства, които се „въртят" по кръгова система цяла година, спортните празници, щафетите, кросовете, излетите? И ония чудни игри в неделя на някоя планинска поляна?

Най-добре да дадем думата на председателя на съвета за физкултура и спорт Стефан Лукач. Тоя мургав стругар от 12 години все е председател на физкултурното ръководство и по-добре знае кое как е.

– Ако сме направили нещо, то е откак професъюзите поеха в свои ръце грижата за масовата физкултура. Преди и ние бяхме като много други. Стремяхме се да съберем едно-две отборчета, да скалъпим някое състезание, колкото да не сме без нищо, и да молим ден през ден да освобождават от работа спортистите, защото ни чакал „много важен мач". Сега нямаме кой знае какви изтъкнати спортисти, но в замяна на това се увеличи многократно броят на активните физкултурници. Доволни са и работниците, и ръководителите. Защото спортът наистина става вече активен помощник на целия колектив в усилията му към по-висока производителност.

Физкултурният организатор Петко Бояджиев, който от сутрин до вечер кръстосва цеховете и както казват тук, „не яде даром хляба", може да посочи в допълнение и по-конкретни неща:

– Към съвета за физкултура и спорт сме изградили секции по най-практикуваните спортове в предприятието – по плуване, ски, лека атлетика, хандбал, волейбол, тенис на маса, шахмат, народна топка. Футбол играем само на малки врати – така всички могат да се включат в състезанията. Имаме и група запалени боксьори, които се занимават под ръководството на първия треньор по бокс в България Тодор Василев. Активно спортуват около 16% от работниците и служителите, а ако прибавим и играещите производствена гимнастика, участниците в излетите и физкултурните празници, процентът стига до 55%. Производствена гимнастика играят 600 души. Организираме годишно и по 45-50 излета и походи до красиви планински места и исторически обекти. Неведнъж наши работници са преплували Дунава. Много бързо се разраства работата по лечебната физкултура. Засега сме оформили пет редовни и няколко допълнителни групи с около 100 души. За съжаление нямаме практическа възможност да уредим занимания за всички желаещи. Да имахме поне един рехабилитатор, та да знаем, че вършим нещо, както трябва. А то методистката по лечебна физкултура др. Йолова кому да помогне по-напред? Тя води групи и в други предприятия.

Физкултурният организатор може още дълго да разказва, но наредените на една маса в част строй флагчета, грамоти и купи са толкова солидни веществени доказателства, че във „Вълчо Иванов" действително спортуват, та от повече приказки не става нужда. Доказателства могат да се намерят буквално и във всеки ъгъл на предприятието, което по-скоро прилича отвън на модерен хотел от стъкло и бетон, отколкото на фабрична сграда. Надникнете в кабинета по лечебна физкултура, където се редуват група след група, минете край становете, край които сновят пъргави, жизнерадостни жени и девойки. Дори в парното отделение да слезете, пак ще ви посрещнат верни приятели на спорта.

В крепирния цех – там, където се въртят едни вретена и работничките непрекъснато са нащрек да не се скъса някоя нишка, видяхме стройна жена, която потичваше от единия край до другия и без да има нужда. Гина Папазова, 27-годишна, с две деца. Не минава спортно състезание без нея. И по лека атлетика, и по волейбол, и по народна топка – хвърля се с еднакъв жар във всички спортни битки. И понякога се шегува: „Вижте ме какво младо момиче съм. И стройна като фиданка. Да му мислят тия, които сами ядат и спят."

Като Папазова има много в ДИП „Вълчо Иванов". Да ги видите как се радват, когато спечелят някое флагче, връчено лично от председателката на профкомитета, как се гордеят с победите.

За всички са намерили интересни и увлекателни занимания хората от съвета за физкултура и спорт и комсомолците. За мъже и жени с посребрели коси, за ония, които карат „втора младост" и за най-младите.

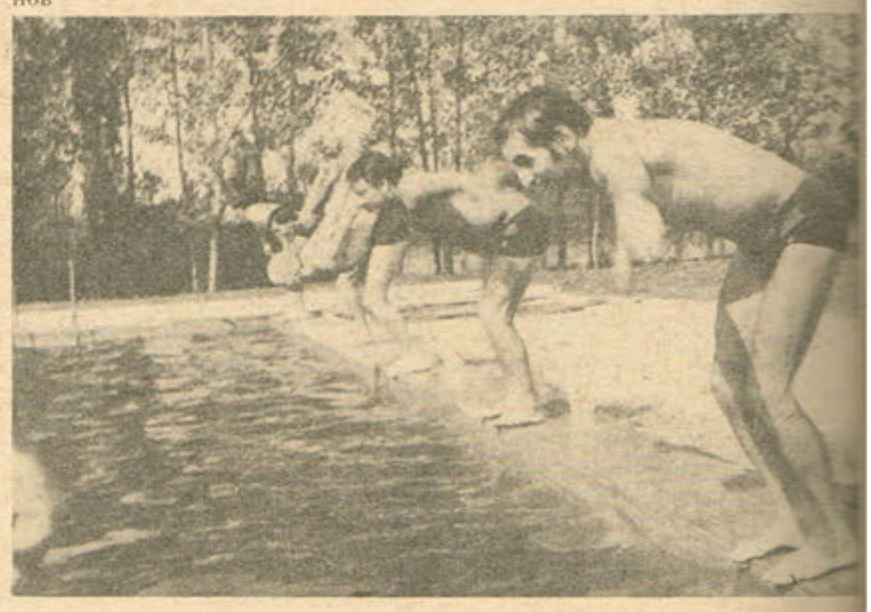
Винаги зад всичко е профкомитетът с неговия опит, с неговите възможности. Защото това е едно полезно дело, защото е борба за здраве, за ведро настроение и в крайна сметка за по-висока работоспособност. Отсамо себе си се разбира, че партийното и административното ръководство изцяло подкрепят и поощряват масовата физкултура.

Опряхме накрая и до отражението на мазі дейност в производството. Стига само един факт: ДИП „Вълчо Иванов" е носител на преходното знаме на Министерството на леката промишленост. Производственият план въпреки високите показатели се преизпълнява редовно, качеството на продукцията е отлично.

Това е. Няма никаква тайна. Всичко се свежда до правилна организация, до намиране на онія занимания, които най-много допадат на работниците и се отразяват най-благотворно върху здравето им. Оттам идва и масовизацията, и повишеният авторитет на физкултурата и спорта в този или онзи колектив.

Димитър СИМЕОНОВ

ПРИЯТНО Е ПРЕЗ ЛЕТНИТЕ ДНИ ДА СЕ ПЛУВА В БАСЕЙНА НА ДИП „ВЪЛЧО ИВАНОВ"

СПЕКТАКЪЛ В ОЛИМПИЙСКАТА ЗАЛА

- СЛЕД ВИЕНА И СОФИЯ – ГРЕНОБЪЛ
- КОИ СА ПРЕТЕНДЕНТИТЕ ЗА ТРЕТА ЕВРОПЕЙСКА ТИТЛА
- НАШИТЕ НАДЕЖДИ...

ФИНАЛЪТ НА 400 М ВЪВ ВИЕНА. ВДЯСНО НЬОФВИЛ (ВБР) ФИНИШИРА С НОВ СВЕТОВЕН РЕКОРД. ДО НЕЯ Е ФРЕЗЕ (ГФР), А ЗАД ТЯХ – БЕСОН (ФР.), ЗАКРИТА ОТ ФРЕЗЕ, И ЛУНДГРЕН (ШВ).

СВЕТОВНАТА РЕКОРДЬОРКА И ЕВРОПЕЙСКА ШАМПИОНКА НАДЕЖДА ЧИЖОВА (СССР).

Трудно бихме могли да говорим за история на европейските атлетически шампионати на закрито. Та нали сме съвременници на този нов тип състезания-спектакъл! Още са пресни в съзнанието ни вълнуващите стартове в зала „Фестивална", която точно преди една година бе гостоприемен домакин на второто европейско първенство. А само една година преди това – през март 1970 г. – в „Щадтхале" – Виена, бе поставено началото на официалните европейски шампионати по лека атлетика в зала. Впрочем това е първото юридическо регламентирано състезание от Международната федерация и Европейската асоциация по лека атлетика (ЕАА). В други континенти все още не се провеждат първенства в зала, а предложенията да се организира световен шампионат или най-малко среща Европа – Америка (в САЩ и Канада този вид състезания са много популярни), все още не могат да се осъществят.

И ето след Виена и София домакин на третото европейско първенство по лека атлетика на закрито ще бъде френският град Гренобъл. Само след няколко дни, в събота и неделя, европейският елит ще ни даде среща в олимпийската зала, построена преди четири години по случай десетите зимни олимпийски игри. Това красиво планинско кътче е познато на многобройните любители на спорта от отделните страни. За разлика от европейските първенства на открито на шампионатите в зала участвуват не по трима, а най-много по двама представители в дисциплина от една държава, но при положение, че двамата са покрили изискуемата норма. Това ограничава броя на участниците и разкрива възможност за по-добро класиране на атлетите и атлетките от страните с по-ограничени възможности за спечелване на медали и призови места. Разбира се, всичко е относително, тъй като в бяганията класирането за финалите е значително по-ограничено от състезанията на открито. На 400 м и в щафетните бягания само четирима атлети или отбори достигат до финал; на 50 м и 50 м с пр. – по шест, а на 800 м, 1500 м и 3000 м – по осем. При това цялото състезание протича само в два дни и програмата е твърде сгъстена.

Групирането на всички дисциплини само в два дни допринася за повишаване интереса към шампионатите на закрито, превръща ги в истински спектакли. Несъмнено уютът в зала още повече засилва зрелищния характер на състезанията. А това е голям плюс за популяризирането на първия олимпийски спорт. Залата в Гренобъл има 8000 места за зрители. Освен това вече е известно, че състезанията ще се предават директно чрез Интервизия и Евровизия за всички европейски страни и ще се препредават чрез спътник за Америка.

Дали защото сме в олимпийска година или пък състезанията в зала вече се утвърдиха като много полезни и популярни, интересът към шампионата в Гренобъл надмина всички очаквания. Той бе предшествуван от оживен спортен сезон през цялата зима, от многобройни състезания в повечето европейски страни. А една група от най-изявени състезатели бе на продължително турне в САЩ, между които Борзов и Аржанов (СССР), Плахи (Чехословакия), Шордиковски (Полша), Далгрен и Исаксон (Швеция), Калиомаки и Песонен (Финландия), Баумгартнер (ГФР), Папаниколау (Гърция) и много други.

Кои са главните претенденти за шампионските титли?

Техният брой е твърде внушителен във всичките дисциплини, но както на миналите две европейски първенства в зала и през лятото в Хелзинки с най-сериозни претенции за медали ще се явят представителите на СССР, ГДР и ГФР. Особен интерес предизвиква въпросът дали досегашните двукратни шампиони ще съумеят да спечелят трета поредна титла в Гренобъл. А те не са малко и доколкото ни е известно, всички ще стартират в олимпийската зала. Във Виена и в София станаха шампиони Борзов (СССР) на 60 м, Аржанов (СССР) на 800 м, Шордиковски (Полша) на 1500 м, Санеев (СССР) на троен скок, Бризеник (ГДР) на тласкане гюлле, Майснер-Шехер (ГДР) на 60 м, Балцер (ГДР) на 60 м с пр. и Чижова (СССР) на тласкане гюлле.

Кои биха могли да им оспорят титлите?

В спринта Валерий Борзов е безспорен фаворит. В ранглистата на реномираното американско списание „Трек енд филд" той е посочен за спринтьор № 1 в света за 1971 г. Особено респектираща е неговата последна победа в САЩ на 60 ярда с рекордното време от 6,0 секунди! Но все пак спринтът на 50 метра крие много неизвестни, пък и дребничкият Корнелюк

ОЛИМПИЙСКИЯТ ШАМПИОН ОТ ХЕЛЗИНКИ К. ШАПКА [illegible] ЗА ВТОРА ТИТЛА В ГРЕНОБЪЛ...

НОВ ЩЕ БЪДЕ НАЙ-СИЛЕН МЕЖДУ ЧЕТИРИМАТА СИЛНИ [illegible] (ОТЛЯВО НА ДЯСНО) – ВОЙКИН (СССР), БРИЗЕНИК [illegible] ШТУТГАРТ (ГДР) И КОМАР (ПОЛ)?

то, защото вторият му по дължина скок бе по-слаб от този на олимпийския шампион. Неотдавна в Москва Корбу победи Санеев...

Може би най-сигурният претендент за трета поредна европейска титла е Хартмут Бризеник на тласкане гюлле. Досега той спечели всички състезания през зимата, като се доближи на четири сантиметра от собствения си рекорд в зала – 20, 50 м! Негови главни съперници ще бъдат европейският рекордьор на открито Ротенбург (ГДР), съветските атлети Войкин и Баришников, Комар (Полша) и Бруце (Франция).

В останалите мъжки дисциплини две привличат вниманието с големия брой силни състезатели и... поради атракционния си характер – скокът на височина и овчарският скок. Десетина атлети са с възможност да надхвърлят 220 см на височина, а поне петима други – 530 см на овчарски скок! Очаква се нов двубой на коремнопреткалящия стил и „фосбъри" с най-изявените им представители: в първия-Далгрен и Юнге, а във втория – Шапка и Майор. На овчарския скок с лични постижения от 530 см през този сезон ще се явят Нордвиг, Исаксон, Циглер (ГФР), Калиомаки, а да не забравяме Папаниколау и Траканели...

Спринтьорката № 1 Рената Майснер-Шехер тепърва влиза в спортна форма, но съкратеното разстояние от 50 м е в нейна полза. На препятствията „хърделистката на десетилетието", 33-годишната Карин Балцер изглежда ще отстъпи този път пред 12 години по-младата си съотборничка Анели Янц-Ерхард, която само преди една седмица подобри световния рекорд на 50 м с препятствия. Надежда Чижова вече четвърта година няма загуба, а Гумел и Ланге (ГДР) изглежда няма да стартират в Гренобъл. В останалите женски дисциплини атлетките на ГДР са с най-големи претенции: на 400 м – европейската шампионка за девойки Церт с 53,4 (французите много разчитат на Бесон!), на 800 и 1500 м – Пьолитц, Пьоланд, Бурнелайт и Хофмайстер, на скок височина – Шмидт със 188 см и Гилдемайстер със 187 см, на скок дължина – Албертус с 6,56 м...

КОИ СА НАШИТЕ НАДЕЖДИ?

Състезанията в зала у нас имат вече голяма популярност, особено след като бе построена зала „Фестивална" – едно от най-удобните и модерни съоръжения в Европа и света. В предишните два европейски шампионата сме печелили три бронзови медала в щафетните бягания (в София), а индивидуално най-голям успех са постигали И. Благоева (четвърта във Виена с рекордния резултат на скок височина 184 см) и Св. Златева (четвърта на 400 м в София). Тези две състезателки, вече с по-голяма рутина (Св. Златева бе полуфиналистка на 400 м и финалистка на 800 м във Виена), биха могли да се представят достойно в Гренобъл, дори да се борят за медал. С не по-малки претенции и може би с най-големи възможности е В. Амзина на 1500 м. Ив. Христова би трябвало също да се бори за призово място на тласкане гюлле и при победа над една от представителките на СССР и ГДР може да спечели и медал.

Възможности за класиране във финалите имат също Д. Йоргова (скок дължина), Р. Въсекова (гюлле) и Ив. Кошничарска (50 м пр.). В групата е включен само един атлет – П. Богданов-рекордьор на скок височина. Да се надяваме, че този път надеждите ни ще имат... реално покритие!

Душко ВЕСЕЛИНОВ

РЕКОРДИ В ЗАЛА

ПО ПРОГРАМАТА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ШАМПИОНАТ

	Европейски			Европейски първенства			Норми за Гренобъл
МЪЖЕ							
50 м	М. Кокот (ГДР)	5,4	71	За първи път			5,6
400 м	А. Баденски (Пол)	46,6	70	Ал. Братчиков (СССР)	46,6	70	48,2
	Ал. Братчиков (СССР)	46,6	70				
800 м	Д. Фром (ГДР)	1.46,6	69	Ев. Аржанов (СССР)	1.48,7	71	1.51,0
1500 м	Х. Норпот (ГФР)	3.37,8	71	Х. Шордиковски (П)	3.41,4	71	3.47,0
3000 м	Р. Уилд (Вбр)	7.47,0	70	Р. Уилд (Вбр)	7.47,0	70	8.04,0
50 м пр.	Г. Никел (ГФР)	6,2	70	За първи път			6,7
Ск. вис.	В. Брумел (СССР)	225	61	В. Гаврилов (СССР)	220	70	214
Ск. дълж.	И. Тер-Ованесян (СССР)	823	66	Х. Баумгартнер (ГФР)	812	71	770
Овч. скок	К. Исаксон (Шв)	543	72	В. Нордвиг (ГДР)	540	71	505
Тр. скок	В. Санеев (СССР)	16,95	70	В. Санеев (СССР)	16,95	70	16,00
Гюлле	Х. Бризеник (ГДР)	20,54	71	Х. Бризеник (ГДР)	20,22	70	18,50
ЖЕНИ							
50 м	Р. Шехер (ГДР)	6,0	71	За първи път			6,3
400 м	М. Ньофвил (Вбр)*	53,0	70	М. Ньофвил (Вбр)	53,0	70	55,0
	Кр. Фрезе (ГФР)	53,1	70				
800 м	К. Фалк (ГФР)	2.03,3	71	з. Фалк (ГФР)	2.06,1	71	2.09,0
1500 м	М. Бийчъм (Вбр)	4.17,2	71	М. Бийчъм (Вбр)	4.17,2	71	4.23,0
50 м пр.	А. Ерхард (ГДР)	6,6	72	За първи път			7,2
Ск. вис.	Ил. Гузенбауер (Ав)	189	72	Ил. Гузенбауер (Ав)	188	70	177
Ск. дълж.	Т. Щчелканова (СССР	673	66	Х. Розендал (ГФР)	664	71	630
Гюлле	Н. Чижова (СССР)	19,70	71	Н. Чижова (СССР)	19,70	71	15,80

*М. Ньофвил се състезава на първия европейски шампионат във Виена от името на Великобритания, а след това от името на родината си Ямайка.

ЗДРАВИ И СИЛНИ– ЖЕНИ, МАЙКИ, СПОРТИСТКИ!

„. . .Много тревожно е сегашното състояние на масовата физкултура и спорта сред жените в страната. Броят на спортистките, сравнен с броя на активното женско население, е незначителен – 4,65%; за ученичките от V клас нагоре – 9,45%, за работничките – 1,16% и за студентките – 7,56%. Не са редки случаите, когато в местни, градски, общински и окръжни състезания за първенство и по други поводи не участвуват жени и девойки."

(Из отчета на ЦС на БСФС пред Четвъртия конгрес на съюза)

Погледната така, в упор, истината не създава празнично настроение. И все пак защо когато говорим за женския спорт в България, говорим като за голям спорт?

Дали заради баскетболистките на „Славия", които в продължение на двадесет години играеха, губеха и побеждаваха, отегляха се за по няколко месеца, за да родят децата си, и отново се връщаха на игрището, и отново губеха и побеждаваха, за да отбележат най-славната глава от историята на българския баскетбол? Дори тогава, когато трябваше вече да се отеглят, публиката продължаваше горещо да ги поддържа. Може би с някакво неясно чувство на благодарност, задето доказаха по неоспорим начин, че женската младост, женската сила не е така бързопреходна, както страхът я прави да изглежда. . .

Дали това добро самочувствие не ни дойде от една друга победна вълна? Волейболистките на „Левски" ни накараха да повярваме, че не е случаен успехът на славистките. Не са се събрали шепа феномени. И други българки могат да побеждават.

Шест години вече десетина гимнастички не престават да бъдат тема на деня със своите блестящи, триумфални шествия. От шест години се говори за българска школа в художествената гимнастика, която дава тон. От четири години това „първи в света" ни кара да се чувствуваме особено горди. В Европа, Азия и Америка прославените българки изправяха на крака препълнени зали.

И сега, когато нашите лекоатлетически отбори заминават за Гренобъл, надеждите ни са отправени преди всичко към жените, които в последно време показват по-постоянни успехи, които полагат много усилия да бъдат в крак с невероятното темпо на своя толкова стар и толкова бързо вървящ напред спорт!

При най-добро желание не можем да изброим повече от сто, които са ни радвали в спортните битки с български победи. Сто – това не е никакъв процент. Но са имена, които се помнят. Една шепа българки, които успяват да наложат впечатлението, че имаме силен женски спорт, когато едва 4,65% спортуват. . .

Изминали са петдесетина години от времето, когато първите български спортистки е трябвало да се изправят пред цяла планина от предразсъдъци, да слушат премъдри тиради за мястото на жената, да търпят упреци, че нямат ни бог, ни морал, щом са тръгнали да рушат вековни устои. Трябвало е много труд, много търпение от страна на стотици учителки, на десетки треньорки, за да могат да изгреят ярки имена, за да получим това огромно удовлетворение от блестящите победи.

На младите им е по-леко. Жените, които трябваше да прокарват пътината на истинския спорт в първите години на свободата, не са можели дори да си представят, че някога спортисти ще тренират при такива условия. Кой би могъл да си помисли дори преди 27 години, когато на спорта се даде пълна зелена улица, че жени-спортистки ще стигнат до званието „Герой на социалистическия труд"! Че такова голямо признание, такава висока оценка може да се получи и на спортното поприще, ако се работи всеотдайно.

По-леко им е сега на младите. И по-тежко. Защото спортът върви стремглаво напред. Защото темповете са уморително бързи. Натоварванията все по-големи. Възрастта на шампионките все по-ниска ... Така че сега, когато поздравяваме българските жени-спортистки, включваме и онези бъдещи жени, онези почти деца, от които вече се искат майсторски норми, женски постижения. . .

Да ви е честит празникът!

ВИСОКО СТРОЙНО МОМИЧЕ С ХУБАВИ УМНИ ОЧИ

В общата гълчава на басейна командите се чуваха трудно, но момичето безпогрешно изпълняваше наставленията на своя треньор, сякаш предварително ги усещаше. Плуваше упорито, отговорно, съсредоточено. Повече от два часа. Двадесет и пет метровият басейн бе преминат 220 пъти – 5 550 метра!

А Светла Лилкова е само на 12 години, ученичка е в VI клас на 55-о основно училище „П. Каравелов" в столицата. Висока, стройна, с къса коса и много хубави, умни очи.

Вече шест години всеки ден най-малко два часа Светла е във водата. Нищо, че интензивността на тренировките непрекъснато расте. Отличните резултати доказват, че пътят е правилно избран. Ето динамиката на нейните постижения през последната година: 100 м гръб – 1,23,4. . . 1.19,9. . . 1.18,8. . . 1.16,3 (само три десети не достигат за кандидатмайсторска норма); 200 м гръб – 2.48,0. . . 2.45,8 (кандидатмайсторската норма е превзета и има 1,2 сек. аванс за следващата цел – майсторската норма!).

– Ще успееш ли, Светла?

Тя дълго мълчи. Отново става сериозна и съсредоточена, както по време на тренировката.

Може би в този момент си спомня за самото начало – 6-годишна стои до басейна със спасителен пояс през кръста и чува как треньорът извиква: „Хайде, Ети, скачай!" И скокът е смел – с главата напред. Поясът се изхлузва през краката, няколко неуверени движения с ръцете и после другарят Балинов е също при нея във водата, с дрехите, държи я на ръце, усмихва се: „Това беше чудесен старт, ще плуваме ние с тебе!" После дойде и първият „медал" – една най обикновена карфица с цветна главичка, подарена от треньора за първите самостоятелно преплувани 25 метра.

Момичето ме поглежда спокойно:

– Ще успея. Трябва да плувам по-бързо с 5,8 сек. Ще мога. . .

Сега пионерката Светла Лилкова е лидер в детския национален отбор, там тя няма конкурентки. Ако пък сравняваме постиженията ѝ, можем да я поставим и на втора позиция при жените гърбистки.

– Как минава един твой обикновен ден, Светла?

– Аз имам два вида дни в седмицата – когато ходя на английски (три дни по един час и половина) и останалите. Сутрин ставам в 6,45 ч., закусвам и тръгвам на училище. Обикновено до 12, 45 съм в класната стая. После обядвам и ако не ходя в „Алианса", подготвям уроците си. Ако пък е ден, в който имам английски, от 14 до 15,30 старателно слушам, записвам. Искам добре да науча този език. И в 16 ч. вече съм на басейна – до 18,30. Връщам се в къщи и следва най-важното нещо – вечерята. След тренировка съм много гладна.

– А уроците?

– За тях отделям още един час.

– Не е ли много малко?

– Не, мисля че научавам всичко. Веднъж в бележника ми се появи четворка по руски език и другарят Балинов ме лиши от тренировка. Едва когато четворката стана шестичка, отново влязох във водата. Затова нямам сметка от такива ниски оценки!

– Какво мислят родителите ти за твоите плувни занимания?

– Те и двамата са бивши спортисти. Майка ми е била състезателка по баскетбол, а баща ми по модерен петобой и фехтовка. В басейна ме доведоха те. Татко е преподавател по плуване във ВИСИ. Ето го в съседния коридор.

– Защо не трениращ при него?

– Тук той не ми обръща никакво внимание. Аз си имам треньор, а той – свои състезатели.

– Времето стига ли ти за развлечения?

– Да, не мога да се оплача. Обичам да гледам телевизия, когато програмата е интересна. Иначе с татко играем шах. Лягам си в 21,30 ч.

– Но тъкмо тогава често започват интересни предавания?

– Може би, но аз вече спя. Това е закон.

Излизам от плувния басейн на физкултурно дружество „Академик", развълнуван от срещата с това високо, стройно момиче с къси коси и много хубави, умни очи. Това дете, което вече е поело задълженията на голям спортист и не се е отказало от детските си игри. На входа срещам заслужилата майсторка на спорта по баскетбол Ница Борисова.

– Тренировката ли ще гледаш?

– Не, бях при плувците.

– Сигурно при Светла Лилкова?

– Откъде знаеш?

– Зная, разбира се, от това момиче ще стане голяма плувкиня!

Не предполагах, че моята малка нова позната е забелязана вече и от спортисти, които нямат нищо общо с плуването. Но сигурно големите спортисти имат нюх към другите „големи", които сега растат независимо дали са в басейна, залата или на пистата. . .

Боян БОНЕВ

ШАМПИО ИЗВЪН СТ

Една от най-популярните български спортистки е заслужилата майсторка на спорта Иванка Христова – членка на Бюрото на ЦС на БСФС. Тя е известна с трудолюбието, постоянството, със спортните си успехи. Затова този път една от най-добрите гюллетласкачки в света ни отговори само на някои чисто „женски" въпроси.

– Справяте ли се със задълженията си в семейството, след като толкова много давате на спорта?

– Наистина трудно е да се „синхронизират" два дълга. Но нали топлината на семейството зависи от жената... Колкото и да ми е трудно, за мен семейните задължения са удоволствие и почивка. Обичам да разтребвам в къщи, да посрещам гости. Твърдят, че съм голяма специалистка в гответо на телешко варено и дроб-сарма. . . Естествено най-приятни са часовете с моя син. Тошко е любознателен, иска отговор на много въпроси, обича да му се четат и разказват приказки. Желае да стане спортист. И то не какъв да е! Още не бе започнал да говори добре, а твърдеше, че ще бъде олимпийски шампион на диск и. . . копие. Но засега се учи да пише и да плува. Не знам дали ще стане шампион, но сигурна съм, че ще бъде сериозен и трудолюбив човек. Трябва да го възпитаме добре – това е първият дълг на нашето семейство.

– Някои жени твърдят, че имат много задължения, че им липсват условия и затова се лишават от деца. Смятате ли, че това са сериозни мотиви?

– Какви жени са тези, които не искат да бъдат майки! За какво живеят! За мен най-голямото щастие бе, когато станах майка. Синът ми беше на 45 дни, когато започнах да тренирам, връщах се много изморена; а на него му растяха зъби и по цяла нощ не ме оставяше да спя. . . За това време винаги си спомням с много топлота. . . Завиждам на тези майки, които имат 4-5 деца.

– Вие умеете да карате кола. Има ли нещо общо с желанието ви да бъдете емансипирана жена? Как схващате това понятие?

– Емансипацията на жената е заслуга на нашето време. Но зависи кой как я разбира. . . Някои я търсят в цигарите и ал-

БИХМЕ МОГЛИ ДА ИМАМЕ СТОТИЦИ ШКОЛИ ЗА ЗДРАВЕ

– Не зная, може би за вас, журналистите, за публиката на първо място стоят стотината имена, които прославят България. За мене основното си остават тези 95% българки, които не спортуват.В нашия век на все по-голямо обездвижване тези застрашителен процент трябва да получи по-голямо внимание.

Когато през 1961 година открихме първата „Школа за здраве", разбрахме, че не е така трудно преодолима липсата на традиция българките да се занимават със спорт. Най-упорити, най-последователни бяха най-възрастните. Може би страхът от старостта, може би действителните резултати от нашата работа правеха тези жени така старателни. Може би и двата фактора оказваха своето влияние. В анкетата, която направихме, всички посочваха голямото си задоволство от възможността да играят. Дори наши колеги посрещнаха с ирония това начинание. Твърдяха, че сме събрали жени без работа. Не само от анкетните листове можеше да се види, че това няма нищо общо с истината. Като изключим пенсионерките, всички останали идваха направо отпредприятията, от учрежденията, с мрежичките, в които носеха екипите си. 200 жени продължаваха да се записват от година на година в школата за здраве. Разбира се, с 200 жени не разрешаваме въпроса за спортуването на българската жена. С тази школа само доказвахме необходимостта от създаването на стотици такива школи. Възразяват ми, че няма кадри. Не е вярно. Има стотици момичета от III и IV курс, които още сега могат да поемат такива групи.

Мисля, че въпросът е дори много по-сериозен, не се ограничава само със спортуването на тези 95%. Защото ако накараме майките да почувстват голямата полза от движението, от заниманията с физически упражнения, те ще могат да създадат у децата си този абсолютно задължителен навик денят да започва с гимнастика.

Няма да се откажа от пропагандата на тази идея, докато не видя страната осеяна с гъста мрежа от „Школи за здраве". Убедена съм, че в БСФС, в Комитета за младежта и спорта, в профсъюзите, в Министерството на здравеопазването, в Министерството на просветата ще намеря съюзници. Търся ги по всички тези места. Не може да не ги намеря. Не може да не ми помогнат. . .

Едва ли има спортен деятел, който да не познава кандидата на педагогическите науки доцент Снежана Винчева. Стройната, подвижната, неуморимата Снежана. На нея почти ѝ е омръзнало да ѝ повтарят от колко години я знаят и че никак, ама съвсем никак не се е изменила. И този неин вече автоматизиран отговор: „Жива реклама на собствената теория!" Впрочем „теорията;" че движението подмладява, че физическите упражнения поддържат тонуса, съвсем не е измислена от Винчева и тя не се бори за авторско право над тази известна, многократно доказвана истина. Това, за което се бори, е да се признае правото на съществуване на нейната „Школа за здраве;" от която сега е останал само надписът на една от залите във ВИФ „Георги Димитров".

ПЪРВОКУРСНИЧКИ

Няма нужда да питаме от кой курс са. Първокурсниците обикновено си личат отдалече. Още всичко е само надежди и ентусиазъм. Всичко още е в неясни контури. И все пак всяко от тези 25 момичета знае твърдо едно – за какво е дошло тъкмо във ВИФ „Г. Димитров". В I „г" курс са се събрали момичета от цялата страна.

Лиляна Янева е намерила пътя към този институт, привлечена от хандбала. В Благоевградския край това е много популярна игра. Достатъчно е да спомена колко национални състезатели е дал само Кирил Шопов, за да разберем този категоричен избор на момичето, пред което са се откривали и други възможности.

Веселина Аргирова, доскоро едно от „момиченцата на Шумен", е вече голяма. Студентка, решила твърдо да отиде в град, в който никога не са имали отбор по художествена гимнастика, защото смята, че това е спорт, който трябва да се играе в цялата страна. Във всеки град, във всяко село.

Пепа Вутова от Тетевен много е слушала за някогашната волейболна слава на своя град.. .

–Не зная какво точно е било – казва момичето, – но така им е хубаво на нашите тетевчани да си спомнят за някогашните славни дни, че ми се иска да стана треньорка по волейбол, да подготвя един отбор, който да дели мегдан с елитните отбори в страната, да дам отново възможност на моите съграждани да изживеят голямата радост, че и ма лък Тетевен може да бъде на рав на нога с първите. . .

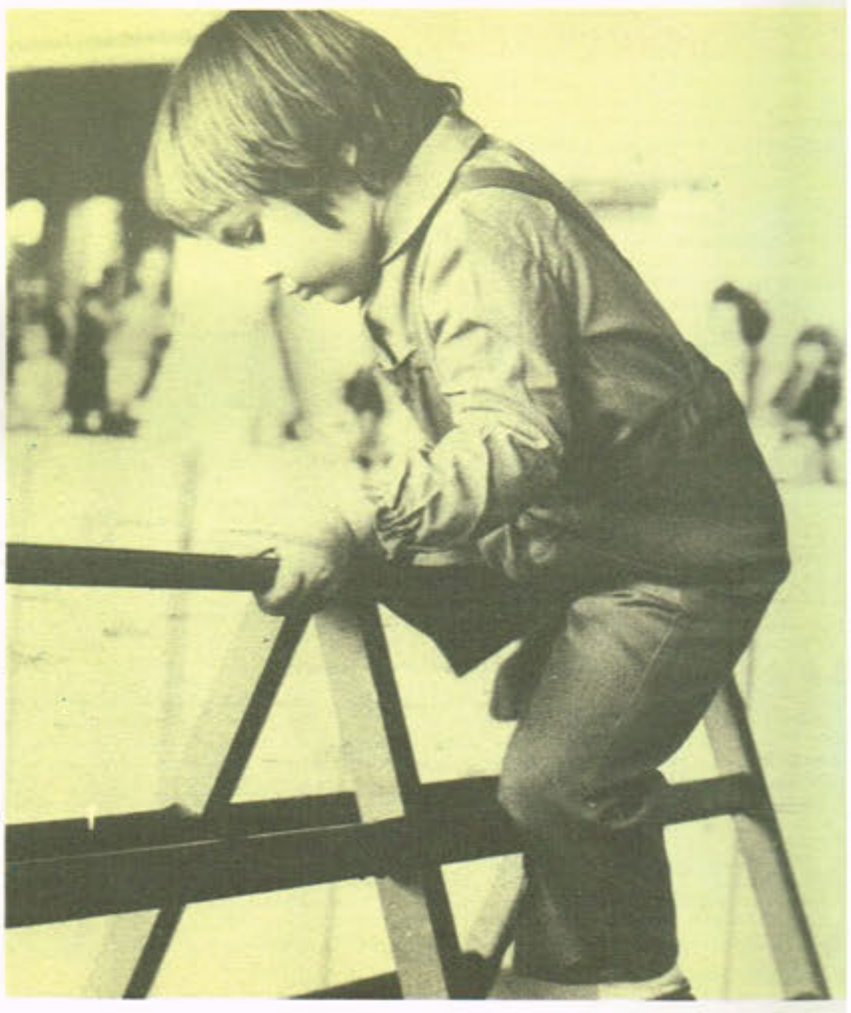
–Искам да бъда като Димитъ Благоев, моя треньор по спорт на гимнастика – казва Хрисул Возики. – Да се върна в Пловдив да създам като него отбор, който да ме уважава. Да бъда взискате на като него и това никому да н тежи, както не тежеше на нас.

Бистра Янева иска да се върн в своя роден град Видин, да стан преподавателка по физическо въз питание, да накара хиляди дец да обикнат спорта, да обикнат гимнастиката, баскетбола и гре бането. . .

Лебеда Пеева иска да приличн на своя преподавател Петко Гав рилов от копривщенската гимна зия.

– От много учители се страху вахме–казва Лебеда. – Гаврилов б ше единственият, от когото н ни беше страх и когото действи телно истински, дълбоко уважа вахме. Искам да бъда като него Да стана преподавателка, за кое то учениците винаги след за вършването ще си спомнят обич, да бъда преподавателка, ко то очакват с вълнение. . .

25 момичета. Всяко дошло тук привлечено от желанието да бъд полезно, от желанието да накар и други млади хора да обикна спорта, както те са го обикнал От желаниетодаприличат на он зи треньори, преподаватели, ко то сигурно сами не подозира колко дълбоки следи са оставил в сърцата на своите ученици.

ДЕЦАТА НА ОТБОРА

Вече цяла година във волейболния отбор на „Академик" се говори не само за геймове и точки, не само за някой нов трик на модата, за нов филм, роман или приятел, но и за нещо несравнимо по–сериозно: пелени, детски кашлици, таланти...

Разбира се, ще ви представя нашите деца. Те са не само на законните им родители, а и на всички нас – на целия отбор. Така сме се разбрали. Такава е и думата на треньора ни Янко Янков.

Ще започна с Павлина, която е най–голяма – на две години и половина. Произхожда от чисто волейболно семейство. Майка ѝ е една от носителките на купата на европейските шампиони с „Левски" – Янка Радева. Баща ѝ също е носител на тази купа, само че като треньор – Владимир Прохоров.

Христо е на две години. Неговият произход е малко смесен – футболно–волейболен. Катя Колева е съпруга на популярния арменски футболист Марашлиев.

Надя е само с 4 месеца по–малка от Йцко. И нейният произход е смесен – само че баскетболно–волейболен. Съпруг на Рени Неделчева е баскетболистът от „Академик" Никола Атанасов.

Най–малък, но най–гласовит е Йордан. Само неговият баща не е спортист, но затова пък Данчо още сега прави решителна заявка за високо спортно майсторство... Майка му Ели Савова го роди през октомври 1970 г., а през февруари 1971 г. се върна на терена.

Четири деца на един отбор от студентки, поставили пред себе си голямата задача да спечелят републиканската титла, не са много, но не са и малко. Колко са точно, знае най–добре треньорът, който често трябва да бъде „треньор, почти вълшебник", за да задоволява изискванията и на ансамбловата подготовка, и изискванията на Христо, Павлина, Йордан и Надя. Но общо взето, не ни съжалявайте. При нас е по–весело, отколкото при много други. А когато и Льони, нашата отговорничка от „Академик", доведе своите деца, стават такива истории, че просто трябва да побеждаваме на всеки мач: смеем ли да играем лошо пред всички тях – децата на нашия отбор?

Елена КОЦЕВА

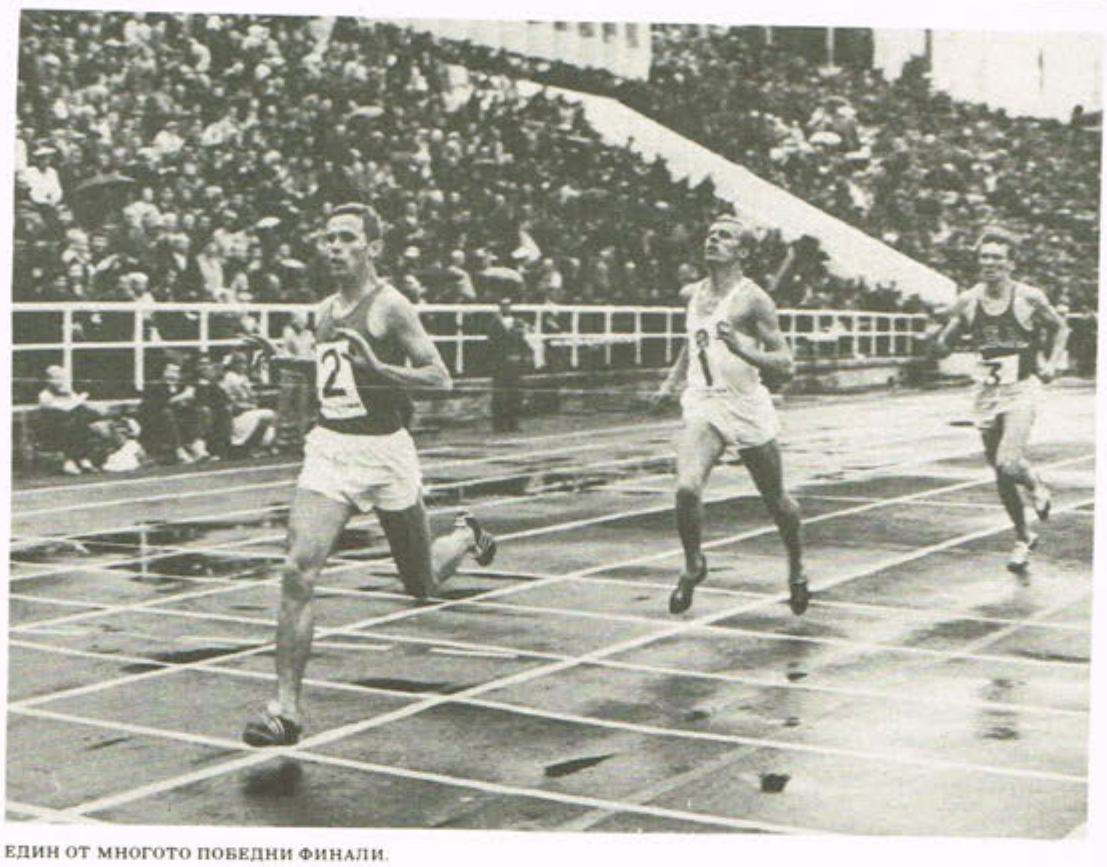
ДОКАТО МАМА Е В ЗАВОДА. НА ПОЛЕТО. НА ТРЕНИРОВКА В ДЕТСКИТЕ ЯСЛИ ДЕЦАТА ИГРАЯТ.

ГОЛЕМИТЕ ГОВОРЯТ

ЕВГЕНИЙ АРЖАНОВ:

ЖИВОТЪТ НЕ Е САМО СПОРТ

През последните две години той не е загубил нито едно състезание. Миналият сезон му донесе три големи победи: в европейското първенство на закрито в София, в Спартакиадата на народите на СССР и в европейското първенство в Хелзинки. Рекордът му на 800 м – 1.45,5 – е само с 1,2 секунди по-слаб от световния рекорд на Снел и Доубел. А следващата голяма цел безспорно е Мюнхен. ..

ЕДИН ОТ МНОГОТО ПОБЕДНИ ФИНАЛИ.

– Какво очаквате от олимпиадата?

– Чакайте! Най-напред трябва да си извоювам място в сборния отбор на СССР.. В Мюнхен конкуренцията ще бъде много силна. Австралиецът Доубел, шампион от Мексико, и няколко други бегачи имат сериозни изгледи за победа. Ще бъда щастлив, ако успея да спечеля някакъв медал. Нали знаете колко много големи спортисти от миналото са оставали „на сухо" в олимпийските състезания. ..

– Нека се пренесем напред. Застанали сте на старта, чувствувате се много добре, подготвен сте за отличен резултат. И все пак има ли нещо, от което бихте се страхували?

– Може би ще прозвуча нескромно, но никога от нищо и от никого не се страхувам. Та нали нашите битки са мирни – никой не е заплашен от смърт! В такъв момент трябва да имаш предвид съперниците си, нищо повече. Знам, че все още не съм много добър атлет. Но се уча, трупам опит от всяко състезание и твърдо вярвам в едно: когато човек не е овладял нещо до съвършенство, трябва да го овладее. Разбира се, за това е нужна воля!

– Според вас, кой е най-добрият бегач на 800 м за всички времена?

– Новозеландецът Питър Снел. Ако на времето той имаше сериозен противник, постиженията му щяха да са още по-добри. Той напусна пистата непобеден. Когато прочетох книгата на неговия треньор Артър Лидиърд „Бягане, бягане и пак бягане", започнах да изпитвам още по-голямо уважение към Снел.

– А вие как започнахте с леката атлетика?

– Както всички момчета, и аз играех футбол. Веднъж учителят Роман Кози от Калужския химически техникум ме помоли да участвувам в средношколското първенство по лека атлетика. Участвувах, спечелих състезанието, а постижението ми бе изненадващо добро. Както виждате, влязох в леката атлетика съвсем случайно.

– Ако не бяхте атлет, с какъв друг спорт щяхте да се занимавате?

– Сигурно щях да стана футболист. Може би сега щях да играя в първия отбор на „Динамо" (Киев). . .

– Към каква професия ще се ориентирате, като престанете да се състезавате?

– Защо като престана да се състезавам? За мене е съвършено ясно, че животът не е само спорт. Следвам журналистика и искам винаги да остана близо до спорта, щом не мога да бъда винаги в него. На помощ ще ми дойде професията на спортен журналист.

– А какво е сега отношението ви към спортните журналисти?

– Отначало не беше от най-добрите. На право ги гонех. А и сега се страхувам от такива журналисти, които искат преди състезанието да знаят кой ще спечели. Дано и аз не стана като тях. . . Ще се стремя да бъда оригинален, да търся в спорта красотата и всичко онова интересно, което го прави толкова привлекателен.

– Вие сте бегач и обичате скоростите. Интересно дали и вие сте упоен от бензина?

– Да, наистина изпитвам голямо удоволствие от бързото каране на автомобил. Но да сме наясно: никога не нарушавам правилата за движение, не надвишавам позволената скорост, а и спирачките ми винаги са в ред. . .

– Какво друго обичате?

–Моята годеница Людмила. Много я обичам. Тя също е лекоатлетка и също следва – ще стане детска учителка. Освен това обичам добре да си похапна – това е общо явление у нас, в Украйна. Обичам и ... Том Джонс. Бих могъл да слушам без край песните му.

ЖЕНАТА В ОЛИМПИЙСКОТО ДВИЖЕНИЕ

Равносметка за успехи и слабости се извършва обикновено в края на всяка година, но жените имат това календарно преимущество, че могат допълнително да се похвалят и оплачат на 8 март.

Какво е положението на жената през олимпийската 1972 година? От една страна, то е озарено от перспективи, а от друга – засенено от изостаналост. Тези две крайности би трябвало да се самоизключват, но. . . съжителствуват спокойно в олимпийското движение. Радостно е все по-масовото участие на жената в олимпийските състезания, а тъжно – нейната изолираност от ръководството на олимпийското движение. Докато в първия случай тя е извоювала своето равноправие, във втория все още стои настрана.

В началото на нашия век, когато спортната практика е била считана за несъвместима с нравственото възпитание на жената, няколко отърсили се от предразсъдъци жени участвуват редом с мъжете в игрите на Втората олимпиада през 1900 г. Това тяхно участие поставя началото на борбата за олимпийско равноправие. Мненията в МОК са разделени. Колкото и странно да звучи това, основоположникът на олимпийските игри Пиер дьо Кубертен, известен със своята далновидност и реалистичност, се отнася напълно отрицателно към участието на жената в олимпийските игри.

„Олимпийските игри – казва той – са израз на разцвета на мъжкия спорт, отразен в международен мащаб, открояващ се на фона на лоялността като средство на изкуството, като украса и на ръкопляскания на жената като награда". За щастие тези негови схващания не се споделят от болшинството членове на МОК и жената почва да си пробива път към олимпийската арена. Броят на „женските" спортове се увеличава бавно, но броят на дисциплините и участничките в тях нараства бързо. През 1900 г. спортовете са два, дисциплините – 3, а участничките

ПОЛСКАТА ДИСКОХВЪРГАЧКА ХЕЛЕНА КОНОПАЧКА – ПЪРВАТА ОЛИМПИЙСКА ШАМПИОНКА ПО ЛЕКА АТЛЕТИКА (АМСТЕРДАМ, 1928 г.)

– 6. През 1968 година в игрите на 19-та олимпиада в Мексико броят на спортовете е 9, дисциплините са 46, а участничките – 844. И една друга особеност очертава нарастналата популярност на спорта сред жените в света. В началния период на съвременните олимпийски игри участничките са от две страни и два континента – само от Великобритания и САЩ. През 1968 година вече са участвували представителки на 45 страни от всичките пет континента!. ..

Независимо от правилното отношение на Международния олимпийски комитет към женския спорт, участието на жените в олимпийските състезания се узаконява твърде стихийно. Такъв е обликът и на цялостната олимпийска програма. За да се изгладят тези слабости и да се въведе установен порядък при подбора на спортовете и дисциплините, бе изградена нова комисия по олимпийската програма към МОК, която започна своята работа през 1968 г. Комисията предлага в програмата на игрите да се включат редица нови и популярни женски спортове, но дали това предложение ще се приеме така, както е формулирано, ще зависи от редица фактори, включително и от навременната му поддръжка от съответните международни федерации.

Не такова е положението на жената в ръководството на олимпийското движение. От данните, с които разполагаме, личи, че процентът на жените-членки на националните олимпийски комитети е твърде нисък, а процентът на избраните в ръководствата им – направо незначителен. Ще отбележа, че от създаването на олимпийското движение до днес нито една жена не е била удостоена с членство на Международния олимпийски комитет!. . . Не че уставът го забранява, но тъй като МОК се самоизбира, включването на жени в състава му зависи изцяло от него. Изглежда обаче, че на този свят изобщо не съществуват жени, достойни за такова членство! ... При днешното равноправие на жената, независимо дали е узаконено навсякъде или не, при нейното масово участие в международния спортен живот отсъствието ѝ от състава на МОК и слабото ѝ участие в управителните тела на националните олимпийски комитети е слабост на цялото олимпийско движение. Причината за тази изостаналост се корени в непоправимия консерватизъм на някои ръководители на МОК.

Надежда ЛЕКАРСКА
членка на БОК

ПАНОРАМА

Според един анализ на вестни „Советский спорт" през 1971 г. с били подобрени точно 100 световн рекорда по вдигане тежести Най-голям принос за напредък имат щангистите от СССР, коит са направили общо 78 поправки, след вани от поляците – 6, финландцит и шведите – по 5, унгарците – 3. П един рекорд са поставили спортис ти от България (Младен Кучев) Белгия и Япония. Най-много са ре кордните резултати в повдигането – 38, а след това идва изтласкване то – 27, изхвърлянето – 17 и трибо – 18. „Индивидуалното класиране" по броя на поставените рекорди из глежда така: Алексеев (СССР) – 21 Ригерт (СССР) – 11, Талтс (СССР и Гнатов (СССР) – по 8, Дрекслер (СССР) и Башановски (Полша) – по Охансон (Швеция) – 4 и т.н.

●

С победата си в тазгодишното световно първенство по бързо пързаляне с кънки, при която спечели първите места и в четирите дисциплини, „летящият холандец" Ард Схенк повтори един спортен подвиг, който не бе постиган вече 60 години. Подобно неоспоримо превъзходство е имал норвежецът Оскар Матисен на световното първенство през 1912 г. Матисен и сънародникът му Хялмар Андерсен досега бяха единствените кънкобегачи, печелили световната титла три пъти поред. Сега към тях се присъедини и Схенк.

●

Полякът А. Свидерски, заместник-председател на Международната федерация по спускане с шейни, заяви, че отборът на ГДР е с цели 4 години пред останалите състезатели в света. Усъвършенстваната плъзгаща се част на шейните, плод на изследователската работа в един лайпцигски институт, е само едно от обясненията за големите успехи. Основното си остава идеално организираната подготовка. Сезонът в ГДР завършва през март. След едномесечна почивка състезателите биват подлагани на 4-седмични изследвания и започват тренировките за новия сезон с лекоатлетически упражнения, вдигане на тежести и спускания с ролкови шейни. Отборът на ГДР има и отличен треньор – Томас Кьолер, бивш състезател от световна класа, а занапред ще използува и новопостроената писта с изкуствен лед в Оберхоф.

●

Бюрото на Австрийския олимпийски комитет ще подаде оставката си по време на извънредното заседание, насрочено за 10 м.м. Това решение е било взето в резултат на острите критики от страна на общественото мнение в Австрия, задето ръководителите на националния олимпийски комитет не са отменили скиорите-алпийци от участие в Сапоро след дисквалификацията на Карл Шранц. Заедно с решението да подаде оставка Австрийският олимпийски комитет отново е потвърдил становището си, че позицията на МОК относно тая дисквалификация „е в противоречие с всички общоприети норми" и че сегашната структура на Международния олимпийски комитет е „повече от незадоволителна"

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

ПЕРФУМО – НАЦИОНАЛНИЯТ ЦЕНТРАЛЕН ЗАЩИТНИК НА АРЖЕНТИНА, КОЙТО „ИЗБЯГА" В БРАЗИЛСКИЯ КЛУБ „КРУЗЕЙРО".

РАЗПЛАТА ЗА СТАРИТЕ ГРЕХОВЕ

В обширен материал южноамериканският кореспондент на „Франс футбол" Ален Фонтан ни запознава с кризата на футбола в Аржентина – страната, която ще бъде домакин на финалния кръг за световно първенство през 1978 г.

Загубил миналия си престиж, аржентинският футбол в наши дни прилича на несретник, който търси успокоение, но не може да го намери. Непрестанните кризи от икономически и политически характер (в Аржентина съществува тясна връзка между футбол и политика) го разтърсват от горе до долу, тикат го към пропаст.

За илюстрация нека спрем вниманието си върху две съобщения. Първото е от бюлетина на Аржентинската футболна федерация, според чиито изследвания през 1969 г. мачовете в Буенос Айрес са били посещавани средно от по 4565 /!/ зрители, а през 1970 г. тая цифра е спаднала до 4241 зрители на мач... За сведение нека напомним, че осемте големи стадиона в аржентинската столица могат да поберат едновременно почти половин милион зрители. Помъчете се сега да пресметнете финансовите загуби на клубовете в резултат на изгубения интерес към футбола – и ще разберете защо те са изправени пред банкрут.

А ето и второто съобщение. То е хем комично, хем трагично. Аржентинският печат съобщава, че известният професионален боксьор Оскар Бонавена е направил подарък на столичния клуб „Хуракан" – и то не какъв да е подарък, а... мексиканския защитник Вилингтон, закупен от „Вера Крус" за 10 хиляди долара.

Предолимпийският квалификационен турнир в Колумбия бе още едно доказателство за трагедията на аржентинския футбол. След фиаското в последното световно първенство, когато в квалификациите Аржентина бе отстранена от Перу, сега и олимпийците не можаха да подпечатат паспортите си за Мюнхен. Вярно, че топката е кръгла и във футбола се случва всичко. Но какво по-точно е това: зла съдба или закономерност? Изглежда, че е второто... А подготовката на олимпийския отбор бе част от обширната програма, набелязана от федерацията във връзка с решението на ФИФА да повери на Аржентина финалния кръг за световно първенство през 1978 г. За аржентинците това е последен шанс да се реабилитират след всички досегашни неуспехи. Ето защо те хвърлиха доста средства за подготовката на младите, перспективни футболисти, събрани в олимпийския отбор. Но се оказа, че всичко е било на вятъра. Чуйте обяснението на треньора Р. Браво: „За всичко е виновна стачката. Принуден бях да оставя в къщи най-добрите си играчи – просто клубовете не ми разрешиха да ги взема. Защо? Много просто: след като футболистите от първия състав обявиха стачка, клубовете не намериха друг изход, освен да използуват аматьорите си в шампионатните мачове. За съжаление федерацията, която непрекъснато повтаряше, че няма нищо по-важно от подготовката на олимпийския отбор, на свой ред отстъпи. Да не говорим за другата страна на въпроса: че въвличането на младите футболисти в тая мръсна история и превръщането им в стачкоизменници е недопустимо от гледище на морала. Отново сме в задънена улица, както беше и преди половин година..."

През 1971 г. Аржентина бе напусната от 36 отлични футболисти, сред които имаше и „звезди" от първа величина.

Кризата назряваше отдавна. Сега аржентинският футбол се разплаща за старите си грехове, за това, че живееше не според собствената си касия. Правителствените комисари и емисари не можаха да помогнат с нищо. Фиаското на световното първенство в Англия през 1966 г. дух на под опашката на синьор Суарес – тогавашния „интервентор" (правителствен комисар към футболната федерация). Рамос Рейес, един от неговите наследници, се опита да качи футболния локомотив върху правилни релси, но сгреши при избора на машиниста, като назначи Маскио за треньор на националния отбор. Сегашният комисар Д'Онофрио се опитва само да отложи катастрофата.

Някои смятат, че положението може да се спаси по следния начин: броят на отборите, които участвуват в първенството на страната, да се намали до 22 (вместо сегашните 28); да се създаде тотализатор, като 7 процента от приходите му отиват в полза на клубовете; да се намалят до минимум разходите за купуване на играчи и т.н. Но, изглежда, че никакви мерки няма да помогнат, ако ръководителите не преустроят психологията си.

ИТАЛИАНСКАТА ФУТБОЛНА ФЕДЕРАЦИЯ УЧРЕДИ СПЕЦИАЛЕН МЕДАЛ, С КОЙТО ЩЕ БЪДАТ НАГРАЖДАВАНИ ФУТБОЛИСТИТЕ, ИГРАЛИ 20 И ПОВЕЧЕ МАЧА В НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР. НАЧЕЛО В ПОЧЕТНАТА ЛИСТА Е ФАКЕТИ (НА СНИМКАТА) С 60 МАЧА, СЛЕДВАН ОТ МАЦОЛА – 46, РИВЕРА – 43, БУРНИЧ – 41, САЛВАДОРЕ – 36 И Т.Н.

«ЮВЕНТУС» ИЛИ СК «ФИАТ»?

Разклатените финансови устои на професионалните клубове могат да бъдат ремонтирани по най-различен начин. Например чрез „шоколадена баня" на футболистите... Кралете на шоколада и сладкишите в Торино постъпват тъкмо така, когато рекламират своите стоки с помощта на футболните „звезди".

Но времената се менят, мени се и модата. За някои спортни бизнесмени старата система „фирма – реклама – клуб – хонорар" вече не е подходяща. Както съобщава в „Чехословенски спорт" Андреа Сенезини от Мантова предлага италианските футболни клубове да минат под патронажа на промишлените гиганти. Той доказва на своите колеги-футболни ръководители, че всяка година италианските бизнесмени отделят по 170 милиарда лири за реклама и че тия пари могат да бъдат използувани за стабилизиране на футболните клубове, но само под сянката на патронажа. Достатъчно е като начало да се преименуват отборите...

Предложението на Сенезини предизвиква истинска буря. „Нима сега римският клуб „Рома" ще трябва да се нарича „Ал-Италия"? – язвително пита един вестник, като намеква за опитите тоя клуб да бъде „прикрепен" към известната авиокомпания. „Но нали и „Ювентус" занапред ще носи името СК „Фиат"? – добавя друг.

– Това никога няма да стане! –отговарят ръководителите на най-големите италиански футболни клубове. От 36 председатели на клубове само двама – Сенезини и неговият колега от „Варезе" – се изказват в полза на патронажа. Ала дълговете на италианските клубове са нараснали вече на общата сума от 25 милиарда лири и може би скоро ще се появят повече съмишленици на Сенезини. Защото да се ликвидират дълговете не е така просто. И нищо чудно един ден клубовете да станат рекламни отдели на най-крупните фирми и концерни. Може и да не се стигне дотам, че „Ювентус" да се нарича „Фиат". Защо името му да не бъде запазено? Но така или иначе, безспорен факт е, че с помощта на рекламата някои хора се опитват все по-енергично да подчинят спорта на крупния бизнес. Ярко доказателство за това е новият вариант с патронажа.

НАЙ-ДОБРЕ Е, КОГАТО ВАЛИ...

ДЖИМИ ДЖОНСТЪН – ПРОЧУТОТО ДЯСНО КРИЛО НА „СЕЛТИК"

Пословичното съперничество между двата най-известни шотландски клуба „Селтик" и „Глазгоу Рейнджърс" не е от вчера. Ходът му е вълнообразен – успехът на единия се отъждествява с упадък на другия и обратно. Но не е ли така и в други страни, където симпатиите на преобладаващата част от публиката са концентрирани предимно върху два клубни отбора? Така е с една единствена разлика – че никъде другаде съперничеството не е толкова остро, никъде не взема такива нечувани размери и форми.

Не без основание се говори, че полицията в Глазгоу е най-строгата на Острова. Преди всеки мач „Селтик" – „Рейнджърс" полицейските отреди се подготвят като за истинско сражение. На входовете на стадиона се правят проверки за оръжие от всякакъв вид. Не се допускат зрители, които носят бутилки, ножове, бастуни с железни върхове. Трибуните са разделени на две – едната за привържениците на „Селтик", другата – за привържениците на „Рейнджърс". Разделени са с желязна ограда и имат отделни входове. Но въпреки всичко, въпреки старанието на полицията нито един мач между вечните съперници не минава без инциденти.

Коренът на злото е в изкусно и скрито подклаждания религиозен антагонизъм. Знае се, че „Селтик" е тимът на католиците, а „Рейнджърс" – на протестантите в милионния Глазгоу. И това деление води до невиждани ексцеси. В седмицата преди мача между двата клуба религиозните страсти се разгарят също както е било в средновековието. По улиците шествуват разпалени младежи, които пеят противокатолически песни от времето на Вилхем Орански или противопротестантски народни песни. И двете страни проклamират християнската си принадлежност съвсем не по християнски. Не става дума за молитви, а за богохулства – спрямо противната секта. Молитви четат полициите: за хубав, студен и проливен дъжд по време на самия мач, който е отдавна доказано и незаменимо средство за охлаждане на запалянковските страсти. Най-малко неприятности има при такъв дъжд...

Самите англичани и шотландци често се питат какъв е този анахронизъм, защо се разгарят тъй религиозните страсти? И ако наистина е трудно да се открият режисьорите на описаните сцени, сигурно е едно – че всичко това не носи риск или заплаха за управляващите партии и класи. Нали е по-добре, когато недоволството на трудещите се от съществуващия социален ред намира отдушник в друго направление? За разлика от манифестантите хората зад сцената, които дърпат конците, добре разбират това...

А докато тълпите воюват помежду си, всеки от клубовете-съперници се стреми към надмощие на футболния терен. В тая борба положението на „Рейнджърс" е доста по-неблагоприятно. В тоя клуб изобщо не се приемат и назначават католици. Играч или треньор католик? Дума да не става! А неоспорим факт е, че главните „футболни" училища в Шотландия са католически, докато в протестантските училища на по-голяма почит е играта ръгби. Така ръководителите на „Рейнджърс" са с ограничени възможности за подбор на млади кадри, а в същото време другите клубове и „Селтик" непрекъснато попълват празниците си. Едно важно предимство, с което някои се опитват да обяснят голямото надмощие на „Селтик" през последните години, че в тоя клуб разузнаването започна да надделява по-рано и съгледвачите му са свободни да подбират играчи от цялата страна независимо от изповядваната религия. Затова сега в списъците на „Селтик" личат имената на най-добрите шотландски играчи, а в списъците на „Рейнджърс" – само на най-добрите шотландски протестанти. Има разлика, нали?

ПЕТА БАЛКАНИАДА ПО СКИ

В ПЛАНИНАТА НА ОРФ

АН. ЗЛАТАРЕВА – ПЪРВАТА БАЛКАНСКА ШАМПИОНКА В СЛАЛОМА ОТ МАВРОВО (ЮГ) – СПЕЧЕЛИ ДВА ЗЛАТНИ МЕДАЛА В ПАМПОРОВО.

БАЛКАНСКИ ШАМПИОНИ

МЪЖЕ: 15 км – П. Панков (Бълг); щафета 3х10 км – България (Л. Тосков, В. Ангелов, П. Панков), гиг. слалом – Д. Кристя (Рум), слалом – А. Рант (Юг).

ЮНОШИ: 10 км – М. Брайник (Юг), щафета 3х5 км – Румъния (С. Томаш, Ф. Форико, К. Кристоловяну), гиг. слалом – Ев. Кленов (Бълг), слалом – Д. Горишек (Юг).

ДЕВОЙКИ: 5 км – М. Кордеш (Юг), щафета 3х3 км – Югославия (Х. Бещер, М. Павлич, М. Кордеш), гиг. слалом – Ан. Златарева (Бълг), слалом – Ан. Златарева (Бълг).

Възпитаниците на чепеларското ски-училище с искрящи факли в ръце сякаш изплуваха на поляната край хижа „Студенец" в белоснежно Пампорово и една огнена дъга обкръжи спортистите на Румъния, Югославия, Гърция и България. Стотиците пламъчета се сляха в един общ зов към дружба и приятелство между народите на нашия полуостров. И този приятелски дух витаеше през цялото време на V балкански игри по ски.

А борбата бе оспорвана. Участията в международни състезания и стартовете в Сапоро бяха показали приблизително равните възможности на балканските скиори. Имаше и стари, нерешени спорове от предишните години, от Улудаг, Мавровo... Както във всяка спортна битка, и по белите писти на Пампорово надделяха най-силните, най-добре подготвените, най-волевите. Имената на балканските шампиони са известни, злато украсява гърдите им.

Очакванията за пълна хегемония на нашите бегачи се потвърдиха. Те господствуваха и по 15-километровото разстояние, и в трите отсечки на щафетата. Отново най-ярки спомени остави бягането на П. Панков – той постигна четвърта балканска титла, а заедно с щафетните бягания златната му балканска колекция" достигна цифрата 8. В много добра светлина видяхме В. Ангелов, Л. Тосков, Д. Гълъбов.

Но радостта ни свърши до тук. Юношите и особено девойките разочароваха. Останахме с неприятното впечатление, че скоро ще бъдем свидетели на „вакуум" в бягането. . .ако не настъпят решителни промени в отношението към тези дисциплини. Още повече, че младата смяна на нашите съседи показа явен напредък.

Основателни бяха надеждите на „нашата" балканиада да постигнем нещо повече в алпийските дисциплини жем да кажем, че трите медала са малко. Но те на отличната Ан. Зла юношата Ев. Кленов, които върви едно ма младо поколение. То все напира към върховете. З ние останахме излъгани ме. Очакваното „нещо п дойде. Нито един наш намери място сред меда И неудовлетворението молкова от липсата на техническо умение. По н доближават плътно д съперници. Но не бяха мях по проявеното мъже сок спортен дух и воля Предстоят нови състе ви отговорни стартове. стартове мъжете-алпий ва да ни уверят в свои ски възможности.

Отлично организиран ведена, V балканиада п състезание с висока ст още веднъж потвърди си роля за развитието спорта и израстването рите от балканските с дружбата и приятелст белите писти на Пам още една гаранция за ра не на сътрудничеството спортистите и младе Балканите.

Стоя
Снимки: Янк
наши пр

РАЗГОВОРИ КРАЙ ПИСТИТЕ

Макар и улисани в надпреварата за балканските титли, мнозина от гостите с удоволствие споделиха за читателите на „Старт" своето мнение по въпросите, които им поставихме.

Михаил ДЕФНЕР – ръководител на гръцкия отбор: „Преди всичко искам да изразя възхищението си от подкупващото гостоприемство, от отличната организация, от бялата красота на Пампорово. Известно е, че нашата страна ще бъде домакин на идните балкански игри. Заедно със спортистите тук пребиваваше и група гръцки деятели по ски, която най-подробно изучи опита по организацията на такова голямо състезание. В края на третата седмица от месец февруари идущата година най-добрите балкански скиори ще се съберат на планината Пилион, близо до гр. Волос и до. . . морето. Тя е висока 1400 м и нейните северни склонове предлагат добри условия за дългите бягания и слаломите. На разположение на скиорите ще бъдат два лифта и един комфортен хотел. Алпийците ще стартират от най-високата точка на Пилион, апътят им към финала ще ги отведе до брега на морето. Ние сме реалисти и не си правим илюзии за някакви успехи на гръцките спортисти. Ще бъдем щастливи, ако съумеем и у нас да създадем неповторимата родопска атмосфера на спортно приятелство."

Петре ФОКШАНЯНУ – ген. секретар на Румънската федерация по ски: „Сегашната програма на балканиадата по ски е достатъчно обемиста. Преди пет години на „Алеко" се състезаваха само мъже и юноши, сетне на старт застанаха и девойките. Защо не се състезават жени? Едва ли трябва да търсим самоцелно разширяване на програмата. Известно е, че в Гърция и Турция жените не практикуват ски-спорта. Струва ми се, че след година-две достойно място в тези състезания трябва да заеме ски-скокът, а също така интригуващо е предложението на гръцката делегация да се организира балкански турнир по. . водни ски."

Мариан МАГУШАР – треньор на югославските алпийци: „Склоновете на Снежанка предлагат условия за състезание от най-висок ранг, отговарят на високите изисквания на ФИС. Още по-добре ще бъде, когато просеката на централния плат бъде разширена. Мога да преценя, че най-силните алпийци на балканските страни постепенно се приближават по класа до големите скиори от „алпийските" държави, прилагат съвременна техника. Югославските състезатели се откроиха в най-добра светлина, но и у българите напредъкът е чувствителен. Бих пожелал на вашите слаломисти да се състезават с по-висок дух."

СНЕГЪТ БЕ ОТЛИЧЕН „ПРЕВОДАЧ" ИЛИ „БЯЛА ДЪСКА", НА КОЯТО ГОСТИТЕ ОТ ГЕОРГИУС (КЛЕКНАЛИЯТ) И К. ТОМАС ЗА ДА СЕ РАЗБЕРАТ С КР. ИВАНОВА.

ОСЕМНАДЕСЕТГОДИШНИЯТ АН. РАНТ (ЮГ) НЕ СЕ УПЛАШИ ОТ „АСОВЕТЕ" И НАПЪЛНО ЗАСЛУЖЕНО СТАНА ШАМПИОН В СЛАЛОМА.

РИНГ СОФИЯ 1972

БОКСЬОРЪТ С НАЙ-ДЪЛЪГ СЪСТЕЗАТЕ СРЕД УЧАСТНИЦИТЕ В ТУРНИРА ДВУКРА РОПЕЙСКИ ШАМПИОН, УНГАРЕЦЪТ ГЕОР ДЯСНО) СТАНА НОСИТЕЛ НА КУПАТА „СО

ДИНАМИЧНО, КРАСИВО, ОСПОРВАНО Д НАТА СЕКУНДА ПРЕМИНА ДВУБОЯТ В К ДО 63,5 КГ МЕЖДУ А. АНГЕЛОВ (ВЛЯВО) И ПОБЕДА В СРЕЩАТА, А С ТОВА И ПРАВ ПОДГЛАСНИК НА НАЙ-ДОБРИЯ В ТУРНИ ЛИ ВЛ. КОЛЕВ.

Снимки: Емил МА

РАНО Е ЗА ОПТИМИЗЪМ

Най-после зажадняната за състезания боксова публика получи възможност да наблюдава оспорвани срещи. Трите дни на международния турнир „Ринг-София" предложиха 44 двубоя, в които участвуваха най-силните ни боксьори. Имаше и гости от 4 страни, но от тях само унгарецът Гедо и румънците Куцов и Кондурат играха майсторски с коженитe ръкавици.

Показаното на ринга не дава основание за много високи оценки. Но в подготовката на първите ни състезатели в този труден спорт има видимо подобрение и групата на кандидатите за олимпийския състав е пораснала. Б. Фучеджиев, Ц. Андрейковски, В. Тушев, Кр. Стоянов, Вл. Колев, А. Ангелов, Вл. Владимиров, Н. Станчев и Ат. Суванджиев са боксьори, на които може да се разчита и за по-тежки битки. Те и споменатите вече трима чужденци демонстрираха някои от най-хубавите черти на съвременния аматьорски бокс. Повечето от тези боксьори играят разнообразно, имат точни и силни удари с двете ръце и добра издръжливост през трите рунда.

Но имаше и доста некачествен бокс, особено в по-тежките категории, което не дава основание за прекален оптимизъм. Много от нашите боксьори (и от по-опитните, и от младите) играят нечисто, търсят компенсация за незадоволителната си подготовка с непозволени удари и средства. Характерен в това отношение бе дори финалният двубой в категория до 81 кг (между Б. Бенев и М. Симеонов), който предизвика твърде остро недоволство сред зрителите. Въобще положението в по-тежките категории (от 67 кг нагоре) е по-тревожно. При тях силовата и скоростната издръжливост е най-недостатъчна, по-некачествена е играта с крака, а и възможностите за подбор са ограничени.

Румънският боксьор Симеон Кучов направи най-силно впечатление с разнообразната си и мощна игра. Жалко, че неговият противник за финала К. Кунчев получи лекарска забрана и последния ден Куцов се качи на ринга само за да вдигне ръце като победител в категория до 57 кг. Заслужено за първи боксьор на турнира беше обявен ветеранът Гедо – двукратен европейски шампион. Той стана притежател на най-високата награда – купата „София".

За доброто си представяне на турнира Ц. Андрейковски и Вл. Колев получиха признание с обявяването им за подгласници на Гедо, но това право с достойнство би прилягало и на Вл. Владимиров, които спечели убедително и трите си срещи (с югославянина Вукмирович, поляка Харча и Т. Велев).

Димитър ДЖАРОВ

12 страница

AUDACES FORTUNA JUVAT

ВАРШАВА, специално за „СТАРТ"

Видях го, когато тръгваше за олимпиадата в Сапоро. Почти последен влезе в автобуса, който трябваше да отведе полския отбор от Закопане до варшавското летище. Другарите му с пъстри якета и елегантни кожуси бяха весели, засмени, а той примигваше като сираче. Носеше собствения си балтон, защото не бе получил официалното олимпийско облекло, предназначено за членовете на отбора. Ония от състезателите, участвували в предолимпийската подготовка, които оставаха в родината, гледаха със завист заминаващите. Ала едва ли някой е завиждал на Войцех Фортуна.

Той беше резерва. В последния момент под натиска на общественото мнение, изразено от спортния печат, отборът на състезателите по ски-скок бе увеличен на четирима души. Така заедно с известните и руминирани скачачи Даниел Гонсеница, Павлушак и Кшистофяк на път тръгна и 19-годишният дебютант, автомобилният техник от Закопане Войцех Фортуна. Ако трябваше да заминат трима, той щеше да остане в къщи. В това не можеше да има никакво съмнение.

Когато в последната си предолимпийска кореспонденция за „Старт" писах, че досега в летните и зимни олимпийски игри полските спортисти са спечелили общо 99 медала, и изразих надежда, че техният брой ще бъде увеличен, изобщо не допусках, че автор на най-голямата изненада в Сапоро ще бъде тъкмо Войцех Фортуна. . .

*

– На старта за пробните скокове мислех не само за това, че трябва да надхвърля стоте метра. И в най-смелите си мечти не съм сънувал златния олимпийски медал. Но си бях дал дума, че ще направя всичко, което зависи от мене, за да намеря място в челната тройка. За да постигна това, трябваше да отскоча идеално от трамплина и да насоча полета си към червената линия, която означава критичната точка на шанцата – разказваше по-късно Фортуна пред пратеника на илюстрования варшавски седмичник „Спортовец" – И ето че дойде решителният момент. Засилих се и полетях надолу. Почувствувах, че съм отскочил идеално от трамплина, че с точност до сантиметър и до частица от секундата съм издебнал най-добрия момент за отлепване от снега. Започна полет, какъвто не бе имало никога в живота ми. Вече знаех, че ще отида далече, много далече. Червената линия, която привличаше погледа ми, престана да бъде фантазия, превърна се в нещо реално, което мога, което трябва да постигна. Както обикновено, пак се отклоних малко вляво от идеалната права, но въпреки това разбирах, че този скок е скокът на живота ми. Такъв, какъвто много състезатели напразно очакват години наред. Със скоростта на бърз влак насреща ми се носеше червената линия. Погледнах с крайчеца на окото мяркащите се край мене отметки за метража, сивите стени на бетонните трибуни, черната маса на публиката. Не мислех за приземяването. Нито за миг не можех да допусна, че скокът ще е несполучлив. Знаех, че ако издържа, ако не се разколебая до последния момент, всичко ще бъде идеално. . .

*

През десетината секунди, които отделят началото и края на всеки скок, пред телевизионните камери и погледите на многохилядната публика никому неизвестният млад поляк се прочу в целия свят. Той стоеше в подножието на огромната шанца, гледаше недоверчиво информационното табло, върху което блестяха трите единици – 111 м – и като малко дете заръкопляска сам на себе си. Обезумял от голямото щастие, още един път мислено преживяваше всичко: приклякаше върху скиите, политаше надолу по снежния улей, отскачаше, изопнат като струна, и се стремеше с цялото си същество към заветната червена линия, която успяха да пресекат само най-добрите. . .

А после? После тръгна нагоре за втория скок. Очакваше го голяма борба с отлични противници. Но момъкът вече знаеше, че е постигнал нещо изключително, нещо, което открива пред него пътя към славата. . .

*

Той сложи в джоба си олимпийския паспорт в последната минута със смели, многo дълги скокове от голямата шанца в Закопане. Хареса се на всички с изключителната си борбеност и когато на малката шанца в Сапоро потвърди тия качества, заемайки шестото място, окончателно го признаха за „откритието" на полския отбор. Ала тогава още не знаеха, че дълбоко в сърцето си Войцех таи надеждите на Полша за завоюване на юбилейния стотен медал. . .

Audaces fortuna juvat! – казва латинската мъдрост: „Щастието обича смелите!" Войцех Фортуна доказа още веднъж, че светът принадлежи на младите и дръзките. . .

*

Той е роден в Закопане – града на всички известни полски скачачи. Направи първия си скок, когато беше на 9 години. Заедно с приятелите си построи край къщи малка импровизирана шанца и на нея пожъна първите си спортни успехи. Там получи и първите синини след несполучливите скокове. . .

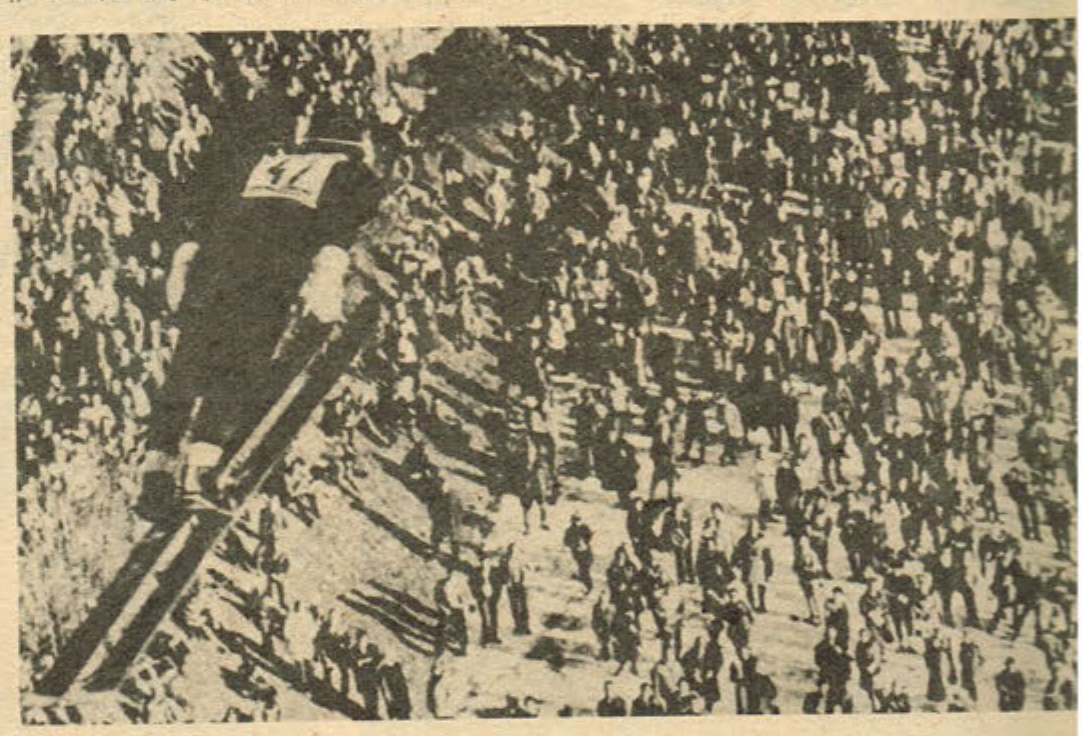
Като всички момчета от Закопане, влечението му към спорта го водеше все по-нагоре и по-нагоре. Преди 10 години в големия зимен курорт, където трябваше да се състои световното първенство по северните дисциплини, бяха построени няколко модерни шанци. Хлапакът мечтаеше за полети от мях, но за да превърне мечтите си в действителност, продължаваше да прави скок след скок от своята малка „домашна" шанца. Когато стана 13-годишен, за пръв път се изправи на стартовата площадка на големия трамплин. Погледна надолу и го побиха тръпки, ала не се изплаши нито за миг. Беше вече истински състезател, тренираше в истински клуб – „Висла-Гвардия", под ръководството на добрия възпитател Ян Гонсеровски, който обичаше да обикаля махаленските шанци, да наблюдава младите и да открива нови таланти. И не само обичаше, но и умееше да го прави. Той видя Войцех Фортуна, хареса го и за няколко години от най-малката шанца успя да го качи на най-голямата – както преди време бе направил с друг „ас", известния Даниел Гонсеница. Фортуна никога няма да забрави първия си „голям" скок. Не беше много сполучлив, но не беше и толкова лош, че да го изплаши. Смело сърце имаше това момче. . .

В годините, когато неговите връстници трябваше да прибират скиите на тавана заради уроците си, Войцех винаги намираше време и за двете неща. Помагаше му неговият баща, бивш футболист, поддържаше умело равновесието. Младежът завърши електротехникум и стана пълен господар на бъдещето си. Ски-скоковете, които отдавна се бяха превърнали в частица от живота му, отказваха да му дарят големия успех. Войцех все оставаше в групата на перспективните. Неприятните контузии бяха много повече от победите. Въпреки това нито за миг той не помисляше да се раздели с шанцата. Превъзхождаше другите със смелостта, с младостта си и търпеливо чакаше своя голям ден, без да се надява, че ще дойде толкова скоро, и то в далечно Сапоро. . .

*

В Полша го посрещнаха като национален герой. Многохилядна тълпа дойде на варшавското летище, хиляди други почитатели го чакаха в родното Закопане. На втория ден след завръщането си Фортуна се качи отново на голямата шанца и за пръв път стана шампион на Полша.

Стефан ГЖЕГОРЧИК

10

ФАВОРИТ

Дик ФРЕНСИС

Без да губя надежда, намерих удобно ъгълче, откъдето се виждаха добре всички таксита, които се приближаваха до гарата. Чаках така около два часа на течението без резултат. Цялото ми тяло се вдърви, а чиновниците от гарата ме гледаха с все по-голямо учудване. И когато оставаха само 6 минути до последния влак, с който можех да се върна, за да стигна навреме при Кейт, търпението ми бе възнаградено. Три покрити с прах черни таксита пристигнаха едно след друго и се подредиха в края на колоната. На вратите им имаше жълти гербове с дребни черни букви върху тях. Шофьорите излязоха от колите. Единият беше познатият ми учтив шофьор на конския фургон. Другите двама не познавах.

Оставаха ми три минути. Черните букви върху жълтите гербове бяха мъчително малки. Не можех да се приближа и да ги прочета, без учтивият шофьор да ме забележи, а нямах време да го изчакам да си отиде. Отидох при касата за билети и попитах касиера:

– Как се казват черните таксита с жълт герб на вратите?

Младият касиер ме погледна със скучаещи очи:

– Те са на фирмата „Маркони", сър. Имат радиовръзка с централата.

– Благодаря! – казах аз и изтичах на перона.

*

Кейт живееше във великолепна къща от времето на кралица Ана. Целият й солиден и спокоен вид говореше за обществена и финансова сигурност.

Кейт ме посрещна на вратата, улови ме под ръка и ме поведе през богато мебелирания салон.

– Леля Даб ви чака, за да ви предложи чай – каза тя. – За нея чаят е нещо като ритуал...

Влязохме в гостната. На канапето край разпалената камина седеше жена на около 70 години. В краката й спеше тъмнокафяво кученце.

Кейт прекоси стаята и каза с полуофициален тон:

– Лельо Даб, позволи да ти представя Алан Йорк.

Леля Даб ми протегна ръка с дланта надолу. Стиснах ръката й, като разбирах, че на младини е било прието да я целуват.

– Много се радвам да ви видя, мистър Йорк – каза леля Даб и аз много добре разбрах какво е имал предвид Ден, когато ми разправяше за студените й аристократически маниери. В гласа й нямаше нито топлина, нито истинско гостоприемство.

Тя ми сипа чай и отново заприказва:

– Кейт ми каза, че сте жокей. – Тая фраза прозвуча така, сякаш ставаше дума за углавно престъпление. – Разбирам, че ще ви се стори забавно, но когато бях млада, не ни препоръчваха да правим запознанства с хора, които имат подобни професии.

Кротичко й отговорих:

– Но нали всички знаят, че Обри Хастингс и Джефри Бенет са били жокеи, а охотно са ги канили на гости, когато... когато сте била млада.

Тя с учудване вдигна вежди.

– Но те бяха джентълмени.

Погледнах Кейт. Тя седеше, притиснала ръка към устата си, и очите й се смееха.

– Да – казах аз, като се мъчех да не се усмихна, – това наистина променя нещата.

– Тогава сигурно сте в състояние да разберете – каза тя, като поомекна малко, че не мога изцяло да одобря новите интереси на моята племенничка. Едно е да си собственичка на състезателен кон, а съвсем друго – да завързваш познанство с жокеите, които яздят коня. Аз съм силно привързана към моята племенничка и не бих искала да има нежелателни познанства. Тя е твърде млада и е водила твърде затворен живот, за да разбира кое е приемливо и кое не. Но съм сигурна, че вие разбирате, мистър Йорк...

Кейт отчаяно се изчерви.

– Лельо Даб! – изръмжа тя. Очевидно всичко бе станало дори по-зле, отколкото сама е предполагала.

– Много добре ви разбирам, мисис Пен – казах аз.

– Прекрасно – каза тя. – В такъв случай се надявам, че ще прекарате приятно у нас. Да ви сипя ли още чай?

След като посочи точно мястото ми и получи в отговор онова, което за нея бе съгласие с мнението й, тя беше готова да се превърне в любезна домакиня.

После вратата се отвори и в стаята влезе един мъж. Аз станах, а Кейт каза:

– Чичо Джордж, това е Алан Йорк.

Той изглеждаше десетина години по-млад от жена си. Имаше гъста, гриволиво сресана бяла коса. Розовото му лице беше гладко избръснато и влажно, сякаш току-що бе излязъл от ваната. Когато стисна ръката ми, дланта му беше мека и също влажна.

Леля Даб каза без всякакво неодобрение в гласа:

– Нали знаеш, Джордж, мистър Йорк е жокей, приятел на Кейт.

Той кимна.

– Да. Кейт ми каза, че ще дойдете. Радвам се да ви видя у дома. – Той наблюдаваше как леля Даб му налива чай и докато поемаше чашата от ръцете й, я погледна с удивително нежна усмивка.

Чичо Джордж беше твърде пълен за ръста си, но съвсем не бе шишко с издаден напред корем. Пълнотата бе разпределена равномерно по цялото му тяло, така че общото впечатление бе по-право жизнерадостно. Имаше неопределено добродушен израз на лицето, както е обикновено при пълните хора – някаква мека, почти глуповата отпуснатост на лицевите мускули. И в същото време очите му, които ме следяха изпитателно над ръба на чашата, бяха остри, несвикнали да се усмихват. Той ми приличаше на множеството гешефтари, които бях срещал във връзка с моята работа – хора, които ме потупват по рамото, ти предлагат да изиграете партия голф, които с едната ръка ти поднасят хайвер и бутилка старо вино, а с другата се опитват да измъкнат от джоба ти изгодния за тях договор.

Той остави чашата, усмихна се и предишното впечатление се разсея.

– Много ми е интересно да се срещна с вас, мистър Йорк – каза той, като сядаше и с жест подкани и мене да седна. Разглеждаше ме внимателно – дюйм след дюйм, – а аз му разказвах какво мисля за Поднебесен. После попитах:

– Защо сте подарили на племенничката си кон?

Чичо Джордж отвори уста и отново я затвори, примигна и каза:

– Мислех, че така ще започне да се среща с повече хора. Тук тя няма подходяща младежка компания...

Почти с видимо усилие той промени темата на разговора и ме попита къде съм роден.

– В Южна Родезия – казах аз.

– Така ли? – учуди се леля Даб. – Колко интересно! И родителите ви сигурно да живеят там постоянно? – Това беше деликатен начин да разбере какво е общественото ми положение.

– И двамата са родени там – отговорих аз.

– А не смятат ли да ви навестят в Англия? – попита чичо Джордж.

– Майка ми умря, когато бях на 10 години. Баща ми може и да дойде някога, ако не е много зает.

– Зает с какво? – попита чичо Джордж.

– Той е търговец – казах аз, като отговорих на моя въпрос с обикновената сдържаност. „Търговец" можеше да означава всичко, като се започне от бехтошар и се свърши с това, което беше баща ми в действителност – ръководител на най-големия обединен търговски концерн във федерацията. Чичо Джордж и леля Даб явно не бяха доволни от моя отговор, но аз не добавих нищо повече. Леля Даб щеше да се смути и ядоса, ако излож

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

МИНИ СЛУЧКИ

КОЙ Е НАЙ-ИЗОБРЕТАТЕЛЕН?

Както на всички олимпиади, така и в Сапоро се подвизаваха стотици „ловци" на автографи. Много от тях показаха изключителни „способности" и хрумвания, но това, което направи една млада японка, предизвика най-много възторзи и... завист. Един ден преди официалното откриване на игрите тя застана пред вратата на олимпийското село в бяло кимоно, върху което започна да събира автографи. Никой не отказа да се подпише и след няколко часа цялото кимоно беше покрито с разноцветни подписи. Няма съмнение, че сега това е най-ценното кимоно в Япония...

„ЕДИНАДЕСЕТ МЕТРА"

Така се нарича романът на 68-годишната англичанка Барбара Витъл, посветен на футбола. В това няма нищо особено освен обстоятелството, че авторката никога през живота си не е присъствувала на стадиона. Материалите за своя роман е събирала в продължение на дълги години от спортната преса и е гледала футболни мачове само по телевизията.

ВЕЧЕ И ЗНАМЕНОСКИ!

След всеки изминат ден женитеотнемат и последните „пресчитани за мъжка неприкосновеност. В това се убедиха хиляди зрители, които наблюдаваха тържественото откриване на зимните игри в Сапоро. Знаменосци на четири отбора – Холандия, Канада, Унгария и САЩ – бяха... жени. След завършването на тържествения парад дори антифеминистично настроените домакини трябваше да признаят, че никой от колегите на Деелстра, Магнусон, Алмаши и Холъм не можа да изпълни своето задължение с по-голяма грация и елегантност.

ТЪЖНА ИСТОРИЯ

Има едни хора, дето си мислят, че от всяко дърво става свирка.

В конкретния случай – от Осми март – трябва да се направи смешно четиво за жените и спорта.

Живял съм вече доста на този свят, опознал съм и жените, и спорта. Може даже да се каже, че ги обичам. Но нищо весело не мога да река за тях и ако заговорим на тази тема, мога само да разправя тъжни неща. А задачата е друга.

Впрочем задачата е да привлечем масово жените към физкултурата и спорта, та затова думам на жена ми: „Скачай, вече е шест и половина, петлите пеят, настана час за утринна гимнастика!" И скачам аз и разкършвам снага, мускулите ми запуквам, отвътре ми избликва сила. А в това време жена ми обелва картофите, нарязва лука, приготвя запръжката и застройката (никога не съм знаел кое е запръжка и кое застройка), а на един лист оставя писмена инструкция на сина ми, като заври яденето, кое да сложи първо и кое второ, в смисъл първо запръжката, а после застройката или обратното. След това накисва едни мои чорапи в леген, оглажда ми една риза и ми зашива копче на балтона. В това време става вече седем и половина и двамата хукваме към трамвая.

Аз бягам като същински Ахилес. А тя като ... уморена домакиня.

В събота ѝ казвам: „Слънцето грее, гърдите напират – ще се спукат! Хайде да поемаме към планината!" А тя ми вика: „Ти поемай със скиите, пък аз ще поема към училището, че има заседание на родителско-учителския комитет." И всеки от нас поема по своя път, а като се върна вечерта (съвестта ме загризва, та не оставам да преспя горе), я заварвам да тупа килима. „Виж какво – думам ѝ, – ако не бях капнал от това пързаляне по плацовете, щях да изтупам проклетия ти килим, дето си се захванала с него, а физкултурата оставяш на заден план. Но затова пък утре..."

На другия ден отивам да поиграя малко тенис, а тя опича агнешкия бут, измива мозайката и извърта цялото пране с машината. Аз от своя страна набивам сина си, че вместо да учи, гледа телевизия, нахранвам се и правя скандал на жена си, че даже в почивния ден пренебрегва физкултурата. След това дремвам и отивам на мач, защото първенството вече е започнало, а няма нищо по-приятно от пролетен мач: слънцето леко припича, пред теб се е проснал зеленият килим, а в душата ти нахлува отмора и радост.

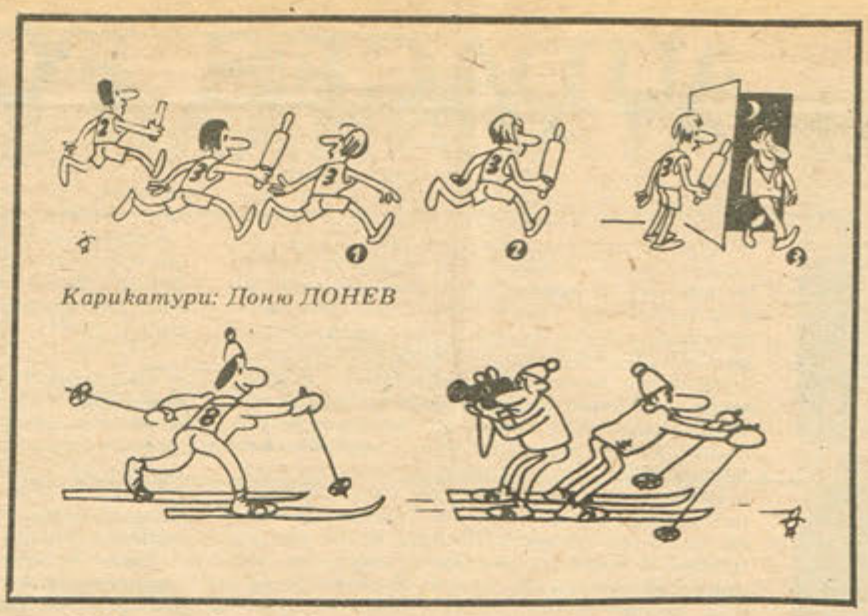
И така страдам аз с жена ми. Ретрограден човек е тя и консерватор, враг на новото и напредничавото, в частност на физкултурата. Колко приказки съм ѝ изприказвал, колко пъти съм ѝ сочил себе си за пример – не прихваща. А това е тъжно. Тъжно и неприятно даже за разправяне. Да нямаш сили и възможност да въздействуваш на най-близките си...

Та затова помолих моя приятел Доню Донев да нарисува няколко весели осмомартенски карикатури, та след като прочетете горните редове и се натъжите и вие (защото сигурно и у вашия дом е същата картина), да се усмихнете и развеселите.

Защото за Осми март трябва и ние, мъжете, да сме весели.

Засмейте се, приятели! Честит ви празник, другарки!

Ясен АНТОВ

Карикатури: Доню ДОНЕВ

ФИЛАТЕЛИЯ

ДТП „Филателия" продължава традицията да отразява големите спортни прояви и успехите на нашите спортисти чрез красиви марки.

В началото на месец февруари 1972 г. българските филателисти бяха зарадвани от извънредната поредица пощенски марки, посветена на забележителните успехи на българските гимнастички: „ЛЕТО СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО ПО ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАСТИКА – ХАВАНА – 1971".

На двете марки и блока, които ви показваме, са изобразени и медалите от първенството, голяма част от които станаха притежание на нашите гимнастички.

Поредицата се състои от следните стойности: 13 ст. – момент от игра с топка; 18 ст. – момент от игра с обръч; блок със стойност 70 ст. – ансамблово съчетание.

Марките имат следните технически данни: цветове – кафяв, маслиненозелен, червен и златен бронз; пазъбване – 12 1/2, хартия бяла гумирана, 100 % целулоза; техника на отпечатването – дълбок меден печат.

Поредицата е дело на художника Иван Кьосев и е отпечатана в тираж 150 000 къса и 80 000 блока.

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: „А" РФГ – XIX кръг

Берое – Левски – Спартак				
В Стара Загора:	4	8	1	14-
В София:	0	5	8	12-
Етър – Локомотив (Сф)				
Във В. Търново:	не са играли			
В София:	0	1	0	1-1
Локомотив (Пд) – Спартак				
В Пловдив:	10	4	1	28
В Плевен:	0	6	10	12
ЖСК-Спартак – Славия				
Във Варна:	7	4	2	24-
В София:	2	2	11	12
Ботев – Дунав				
Във Враца:	6	0	0	12-
В Русе:	1	1	5	6-2
Марек – Черно море				
В Ст. Димитров:	4	7	2	16-
Във Варна:	1	2	11	10-
ЦСКА „Септ. знаме" – Черноморец				
В София:	7	0	0	28-4
В Бургас:	5	2	1	14-8
Чардафон-Орловец – Тракия				
В Габрово:	0	1	0	2-2
В Пловдив:	0	1	1	1-4
Академик – Лъсков				
В София:	0	1	0	2-2
В Ямбол:	0	1	1	1-2

ЗАБЕЛЕЖКА: Данните са за срещите в РФГ. Всички мачове от този кръг ще се игра на 11, с изключение на срещата Академик – Л ков, които ще се състои на 12. Начало – 15.30

СЕВЕРНА „Б" РФГ – XIX кръг

Дунав – Кърпачев (4=1-415-21), Волов – Локомотив Рс (3=2-4 11-7), Септ. слава – Бдин (4=3-9 27), Чавдар – Локомотив Мз (0=2-3 2-9), Локомотив ГО – Левски (4=1-4 7-7), Раковски – Свет вица (4=0-3 15-9), Академик – Добруджа (3=3-5 18), Кънчев – Доростол (2=1-2 4-5), Металур Лудогорец (1=0-0 3-1).

ЮЖНА „Б" РФГ – XIX кръг

Перник – Сливен (5=2-2 18-12), Пирин – Гра чар (1=0-2 2-4), Миньор – Сл. герой (0=0-1 0-2) рица Пд – Канев (5=0-4 11-16), Димитровгр Локомотив (4=0-5 10-11), Велбъжд – Арда (6= 23-23), Родопа – Горубсо (6=3-4 11-7), Марица – Балкан (2=3-0 13-8), Яворов – Торпедо (0=0-2).

ЗАБЕЛЕЖКА: Данните са за срещите в РФГ. Всички мачове ще се състоят на 12 15-30 ч.

ЛЕКА АТЛЕТИКА: III европейско първе ство за закрито за мъже и жени в Гренобъ 11 и 12.

ФЕХТОВКА: Европейско първенство – ра за жени (Италия) и мъже (Франция) от 10 12.

СКИ: Републиканско първенство по алпи дисциплини в Боровец от 9 до 12

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦ ТА ОТ БР. 39

1. ВОЛЕ 2. БОНЕВ (Христо) 3. ОВЕРАТ ПИСТА 5. ФИНАЛ 6. СЛАВИЯ 7. ИТАЛИЯ АЛАДЖОВ (Сп.) 9. СИВОРИ 10. БАРАСИ Оторино) 11. ВИРАЖ 12. СЪБЕВ (Събе ДРИБЪЛ 14. ВАРДИМ 15. МАНОЛОВ (Ма 16. ЛОДЕТИ 17. СКУТЕР 18. БЕНКС (Г 19. ВЕБЕР 20. ВАРЕЗЕ 21. РЕФЕР

пред нея истината за моя произход и изгледите ми за бъдещето, след като ми бе прочела малката си лекция за жокеите. А не можех да го направя и заради Ден. Той ще се сблъска със социалното високомерие на леля Даб, без да има средствата за защита, които аз можех да използувам при желание от моя страна, а и изобщо не се смятах за по-достоен от него.

– Ще покажа на Алан стаята му – изведнъж каза Кейт и стана.

– С кола ли сте? – попита чичо Джордж. Аз кимнах. Той каза на Кейт: – Тогава, миличка, нека шофьорът вкара колата на мистър Йорк в гаража.

– Добре, чичо Джордж – каза Кейт и се усмихна.

Когато прекосявахме хола, за да взема куфара си, Кейт попита:

– Защо не казахте на леля Даб, че сте жокей-аматьор и че сте богат човек?

– А вие защо не ѝ казахте?

Тя се смути.

– Защото... защото...

Тя не можеше да назове истинската причина. Направих го аз:

– Заради Ден ли?

– Да, заради Ден. – Беше ѝ явно неудобно.

– Правилно сте постъпили – спокойно казах аз. – И тъкмо затова ми харесвате. – Аз я целунах по бузата, тя се засмя и успокоена изтича нагоре по стълбите.

•

На другия ден, след като се наобядвахме, чичо Джордж ме покани в кабинета си, за да ми покаже своите „трофеи" – колекцията си от предмети на различни диви племена. Доколкото можех да съдя, подобна колекция би била украшение за всеки непретенциозен музей.

Оръжието, скъпоценностите, глинените съдове и всички останали предмети бяха снабдени с етикети и затворени в стъклени витрини, които покриваха трите стени на кабинета. Имаше експонати от Централна Африка, от Полинезийските острови, от епохата на викингите, от Нова Зеландия. Интересите на чичо Джордж се разпростираха върху цялото земно кълбо.

– Известно време изучавам един определен народ – обясни той. – Откакто се пенсионирах, всичко това не ме оставя да скучая, намирам го за твърде увлекателно. Знаете ли например, че на островите Фиджи мъжете угоявали добре жените си, а после ги изяждали?

Очите му блестяха и аз започнах да подозирам, че удоволствието, което получаваше при изучаване на първобитните племена, се състоеше до известна степен в наслада от примитивната им жестокост. Може би се нуждаеше от духовна противоотрова срещу всички тия официални обеди, вечери и концерти, на които трябваше да присъствува.

– Кой народ изучавате сега? – попитах аз и ми се стори, че му е неприятно, дето проявявам интерес към неговото хоби.

– Занимавам се с древните народи на Америка. Последната тема на заниманията ми бяха североамериканските индианци. Ето техния шкаф.

Той ме отведе в далечния ъгъл. Колекцията от пера, мънисма, ножове и стрели наподобяваше реквизит за каубойски филм, но не се съмнявах, че всичко е истинско. А в центъра висеше сноп черна коса с олюляващо се под нея парче изсъхнала кожа. Долу бе залепен етикет: „Скалп". Обърнах се и улових погледа на чичо Джордж, който ме гледаше със скрито удоволствие.

– Да, да – каза той, – скалпът е истински. От преди сто години.

– Интересно – сухо казах аз.

– На североамериканските индианци посветих цяла година, защото сред тях има извънредно много племена – продължи той. – Но вече преминах към Централна Америка. После ще се заловя с Южна. Инките, фуегите и така нататък. Разбира се, не съм учен, не ходя на експедиции, но от време на време пиша статии за различни издания.

След това се спряхме при голямото бюро, върху което освен двата телефона и принадлежностите за писане имаше картонени папки с налепени върху тях светлосини етикети: „Арафо", „Чероки", „Сиу", „Навахо" и „Могаук".

Малко по-настрана бе оставена друга папка, означена с надписа „Майя". Лениво протегнах ръка, за да я отворя, защото никога не бях чувал за такова племе. Но пълната ръка на чичо Джордж се отпусна тежко върху папката и не ми позволи да надникна вътре.

– Току-що започнах да работя над тая народност – каза той с извинение в гласа. – Тук няма да намерите нищо, което заслужава внимание.

– Никога не съм чувал за такова племе – казах аз.

– Това са индианци от Централна, а не от Северна Америка – любезно съобщи той. – Били са астрономи и математици. Много цивилизовани. Намирам ги възхитителни! Открили са еластичността на каучука и са изработвали от него топки много преди да стане известен в Европа. Сега изучавам войните им. Мъча се да разбера какво са правили с пленниците си. Някои от тия фрески изобразяват пленници, които молят за пощада. – Той млъкна и ме гледаше отблизо с изпитателен поглед. – Ще ми помогнете ли да подредя някои от получените данни? – попита той.

– Ами... мислех да... такова... – започнах аз.

Бузите на чичо Джордж потрепнаха.

– Не съм и предполагал, че ще пожелаете – каза той. – Без съмнение предпочитате да излезете с Кейт.

Понеже не знаех как би се отнесла към подобен вариант леля Даб, думите на чичо Джордж бяха истински подарък за мене. В три часа вече отивах с Кейт към големия гараж зад къщата след като леля Даб без особено удоволствие се съгласи да от съствуваме от следобедния чай.

– Спомняте ли си, че вечерта, когато танцувахме, ви разказах как е загинал Бил Дейвидсън? – небрежно казах аз, докато магах на Кейт да отвори вратата на гаража. – Спомняте ли си?

– Нима мога да забравя?

– А да сте приказвали с някого за това на другата сутрин Разбира се, тук няма никаква тайна, просто искам да знам да сте приказвали с някого.

Кейт смръщи нос.

– Не си спомням добре, но мисля, че не съм. Само с леля Даб чичо Джордж по време на закуската. Друго не мога да си спомня Не смятах, че трябва да мълча. – Към края на фразата тя повиши глас и думите ѝ прозвучаха като въпрос.

– Вече ви казах, че няма никаква тайна – успокоих я аз. – Кажете ми с какво се е занимавал чичо Джордж, преди да се пенсионира и да се залови с антропология?

– Преди да се пенсионира ли? – на свой ред попита тя. – Това е просто една от неговите шеги. Той е престанал да работи на 30-годишна възраст, след като получил от баща си голямо наследство. Отмогава всеки 2–3 години пътешествува с леля Даб по света и събира всички тия отвратителни реликви, които ви показа в кабинета си. Какво мислите за тях?

Не можах да скрия отвращението си. Тя се засмя и каза:

– И аз съм на същото мнение. Но няма да се издам пред него, толкова е увлечен от тях!

– Ако искате, да излезем с вашата кола – казах аз. – Ще ми бъде много приятно, стига да нямате нищо против.

Тя се зарадва, върза на главата си синьо копринено шалче и изкара колата от гаража.

– Къде ще отидем?

– В Стейнинг – казах аз.

– Странно място избирате. Защо не отидем към морето?

– Трябва да се отбия у един фермер, който живее в околностите на Стейнинг. Искам да го разпитам за конския му фургон – казах аз и ѝ разправих как ония момчета във фургона ме убеждаваха да не задавам въпроси за смъртта на Бил. – А фургонът е собственост на един фермер от Вашингтон – завърших аз. – Съвсем близо е до Стейнинг. Искам да разбера кой е взел фургона му под наем миналата събота.

– Господи! – извика Кейт. – Колко интересно! – И подкара колата малко по-бързо.

До Вашингтон имаше само 10 мили. Влязохме в селото и спряхме. Попитах децата, които се връщаха от училище, къде живее фермерът Лоусън.

– Ей там! – посочиха те.

Позвънихме и дълго не ни отваряха. Най-после на вратата се появи млад красив човек с вестник в ръка и въпросително ни погледна.

ФАТАЛНИТЕ 12 МИНУТИ

Футболисти от групата на майсторите отговарят на въпроса „Трудно ли е да се покрие първи юношески (да, юношески!) разряд на 3 000 м гладко бягане?“

Лекоатлетите биха завидели в този облачен ден на своите колеги футболисти. Макар и без тонка, те бяха пристигнали край черната елипса на стадион „Васил Левски“ и неканени зрители, и треньори, и ръководители на дружества (при това с хронометри в ръце, тъй както не можете да ги видите на лекоатлетическа проява) и чакаха.

– Липсва само линейка!.. – оплака се ветеранът на „Тракия“ В. Апостолов. И в неговите думи – както във всяка шега – имаше и истина.

А предстоеше само „поправителен“ изпит. Състезателите, които преди това не бяха успели да покрият изискванията на места на Купър, трябваше да сторят това пред авторитетната комисия на Българската федерация по футбол. Или – поне временно! – да се простят със своя спорт... И затова мнозина се вълнуваха като пред мач, като пред решителен мач.

Ще прав ли след основания за вълнение имаше! Футболистите трябваше да пробягат по пистата най-малко 200 м за 12 минути. Някои твърдяха, че е много. Така ли е? Съдете сами:

– средното темпо, с което трябва да се изминава всяка обиколка, е 90 секунди.

– Званието „Майстор на спорта“ в лека атлетика се присъжда на състезател, който пробяга 3000 м гладко бягане за 8.20.0 мин., а трети разряд – за 10.56,0 мин.

+ ако трябва да търсим някаква най-близка норма от единната републиканска спортна класификация, тя е... първият юношески разряд на 3000 м – 11.56,0 мин.

С една дума, изпитанието не е кой знае колко трудно за хора, които се готвят целогодишно и които – футболът не се играе на столове! – трябва всеки ден да бягат. При това (поне така се предполага...) – много и бързо.

Но състезанието, ако може да бъде наречено така, стана в сериозна степен бягане по мъките.

Беше наистина странно да се виждат сред участниците състезатели с доказани футболни качества. Не беше чудно, че на един Манов („Марек“) е много трудно. Но в същия ден на старт застана и националният защитник Величков („Етър“). А сред зрителите беше не друг, а сам Димитър Пенев, футболист № 1 за миналата година, капитан на националния отбор. Той не взе участие поради контузия, но 3200-те метра стоят и пред него също така фатално, както и пред много други състезатели, които по различни причини не са бягали досега.

Не беше приятно да се наблюдава и бягането – у мнозина не можеше да се забележи елементарния „стил“, задължителен за един спортист. Да не говорим за неумението да се поддържа равномерно темпо. (А нали майсторството то да се диктува то е от голямо значение в един футболен мач!..)

Но в края на краищата това все пак не е най-важно. Изпитанието беше само „поправителен“ в него участвуваха предимно слаби „ученици“ и от тях не можеше да се иска да бъдат за пример. Но имаше факти, които не трябва да бъдат пренебрегвани...

Мнозинството от треньорите на отборите в „А“ РФГ твърдят, че зимната подготовка е преминала на високо равнище, че състезателите им имат солиден запас физическа подготовка, върху която могат по-спокойно да градят специфичните футболни качества. А в същото време мнозинството от състезателите, наистина покрили изискванията, завършваха, след като изцеждаха и последната капка от своите сили. (От линейка не стана нужда, но мнозина се оплакаха, че ще им бъде трудно в първия кръг „с тези вдървени като дъски крака“...). Пада наистина сянка върху тази зимна подготовка, след като Величков например трябваше да се възползува от „толеранса“ на федерацията от няколко десетки метра (поради лошото време...) за да запази правото си да играе; или след като Ам. Михайлов се яви в бягането с цели четири килограма по-тежък от идеалното си тегло. (Говореше се, че имал уважителни причини – станаха много, за да се спираме на тях...)

И нещо друго – твърде много бяха състезателите от елитните отбори, които участвуваха в това поправително бягане...

–oOo–

„Тестът на Купър“ (или може би е по-точно да се каже „историята Купър“, защото това изпитание на 3200 м висеше като дамоклев меч над редица отбори и състезатели) все още стои на дневен ред. На 9 и 22 март всички футболисти – и тези, които не са покрили нормата, и онези, които по различни причини не са се явили – имат право на още една „сесия“.

Но въпросът за общата физическа издръжливост на нашите футболисти ще стои на дневен ред и след това. И е далеч по-разумно да се спори не за стойността на места, както е модерно сред футболистите сега, а да се потърсят пътищата за увеличаването на издръжливостта им. (Още срещите за купата на Съветската армия подсказаха тази нужда – някои състезатели, на които се разчита и за националния отбор, се „изхитриха“ да изминат с бягане за всичките 90 минути на един мач по-малко от 500 м).

Защото на всеки е ясно, че без неизчерпаем заряд сили съвременният футбол е невъзможен.

Митьо ЕКСЕРОВ

1 „СЕРИЯТА“, СЪСТАВЕНА ОТ ФУТБОЛИСТИ НА „СЛАВИЯ“, БЕ МНОГОБРОЙНА. НО НА ФИНАЛА ВСИЧКИ БЯХА ДОВОЛНИ С ИЗКЛЮЧЕНИЕ НА Я. ДИМИТРОВ, КОЙТО ВСЕ ПАК Е САМО НА СТОТИНА МЕТРА ОТ ЦЕЛТА...

2 УСМИХНАТИ БЯХА ТЕЗИ, КОИТО... НЕ БЯГАХА – НАПРИМЕР КОНТУЗЕНИТЕ КАМЕНСКИ (ЛС), ПЕНЕВ И АТАНАСОВ (ЦСКА). НА ТЯХ ЩЕ БЪДЕ ТРУДНО В СЛЕДВАЩИТЕ ДНИ...

3 ВРАТАРИТЕ НЕ СА СПОКОЙНИ, КОГАТО СРЕЩУ ТЯХ ЗАСТАНЕ ЕВД. КАМЕНОВ (ВОТ.), НО СЛЕД 3200 МЕТРА ТОЙ БЕ В „НОКДАУН“ И БЕЗОПАСЕН И ЗА НАЙ-СЛАБИТЕ ВРАТАРИ.

4 „А АЗ ПОКРИХ НОРМАТА“ – УСМИХВА СЕ АТ. МИХАЙЛОВ И НЕГОВИТЕ РЪКОВОДИТЕЛИ, ТРЕНЬОРИ И ПОЧИТАТЕЛИ. А КАКВО ЛИ ЩЕШЕ ДА СТАНЕ, АКО БЕШЕ И С 4 КГ ПО-ЛЕК?

СНИМКИ: Борис МАКСИМОВ

Краче за милиони

ФЕЙЛЕТОН

Пальо Параболата, както всички наричаме лявата свръзка на нашия отбор ЛС (така съкращаваме цялото име „Лъвски сърца“), се изпорти. И не да кажеш, че всичко стана изведнаж и тайно. Не! Моментът се преобрази по железните закони на логиката пред очите на целия отбор и даже на ръководството. От ден на ден ставаше все по-калпав, докато се качи на главата ни, и сега не обръща внимание нито на закани, нито на така нареченото обществено мнение.

А какво момче беше Параболата! Спомняте ли си? Като поведе онази топка по игрището... красота... бродерия... жур-пико... Още като юноша забиваше по три гола на мач, а един голям журналист написа за него във вестника: „Най-лъчезарната звезда, която изгрява на футболния небосклон!“

„Изгрява, изгрява... ама почна да залязва, преди да е изгряла!“ Така пък казва леля Ганка, която ще се появи отново на края на този фейлетон. И не че разбира много от футбол жената. Просто познава хората. Едно „добър ден“ да ѝ кажеш, ще ти даде такава характеристика, както и десет кадровици не могат написа.

Та изпорти се Пальо Параболата, ви казвам. Ако не вярвате, питайте и резервите на „Лъвски сърца“ и те ще ви дадат пълна информация. На тренировките се пази като почиваща на кюстендилските бани. Разправя, че ако играел пестеливо, щял да увеличи спортното си дълголетие до 45 години. „Тази теория, вика, аз съм я измислил. Научно може да се нарече „теория на самосъхранението“, но ще влезе в историята като „закона на Пальо Параболата“.

Като има мач, влезе на игрището, гледа играта отблизо и нито тича като хората, нито гол се мъчи да вкара. „Няма с кой да ме смените, дума нахалникът, и без това от 18 само 10 души сме останали. С пет ранени и трима настинали отбор не се прави.“ Така говори хитрецът му с хитрец и нито играе, нито режим пази. Стана дума за режима, та да ви кажа. Същият Пальо – изгряващата звезда на футболния небосклон – започна вече кубрит да не употребява: цигара от цигара пали! Сутрин закусва с коктейл „циганка“ – две части гроздова и една част мента. (Ако не знаете пропорцията – всяка част има по 100 грама.) Вечер пък взема по три дози приспивателно (една доза се прави от бутилка сън-кола и от 200 грама „Плиска“). Онзи ден така се беше приспал, че сутринта комшиите го намерили на стълбището и викаха по телефона бати Мончо треньора да си го прибере. Така я подкара Параболата и ако му кажеш нещо възпитателно, такива думи ще чуеш от него, че родините ти да се обърнат в гробищата от срам. И на всичко отгоре самочувствие има проклетникът. „Това краче, казва и се тупа по пищялката, където и да иде, ще го целуват и с десетачки ще го затрупат!“

Говори и разбира добре, че никой не може да го оправи сега – такова е, значи, в трешното положение на отбора: има д фицит на футболни човекосили и разме ване на дисциплината.

Ръководството също се събира да ра гледа неговия случай. Шест часа се затв риха в канцеларията, една кофа фасове н трупаха, ама не посмяха да вземат „гол мо“ решение. „Футболист е Параболат думат, има краче за милиони. Сега да по ка, ще отиде в ЧО (така съкращаваме им то на „Черните орли“), на ръце ще му бр ят хилядарките и като топъл хляб ще грабнат. С този отбор шега не бива – дв ма свои гонят, един чужд да приберат Такава резолюция прие ръководството Пальо си остана при нас.

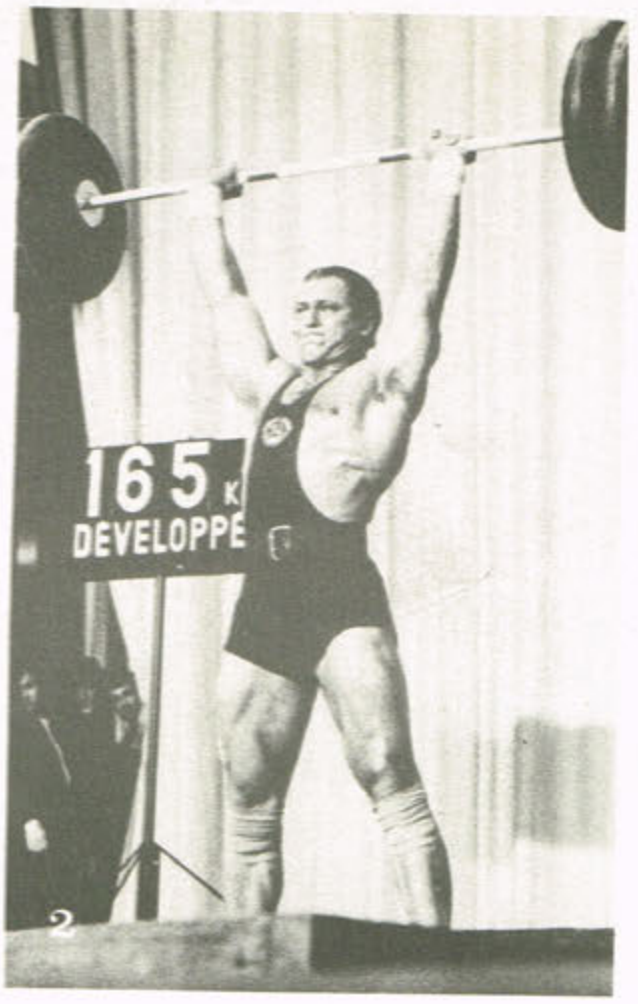
А леля Ганка, дето чакаше да помет канцеларията и да изхвърли пепелницит чу цялата разправия на ръководството си мислеше: „Ами, краче за милиони, в тър работа! Глава трябва, глава да се н меси, та и момчето да влезе в прави път, и ние да видим бял ден от тия пу ти телефони, дето врещят като недокл ни ярета и все за този проклет футбо питат!“

ДИМ-ЖА

екран

1

2

3

1 Шейн Гулд не участвува докрай в първенството на Австралия по плуване за жени поради заболяване, но според някои съобщения причина за това са обтегнатите отношения между плувкинята и нейния треньор Карлайл, който напоследък я подлага на изключително високи натоварвания. Сега през принудителната пауза 15-годишната Шейн има време да обърне повече внимание на любимото си куче. (Кийстоун – БТА)

2 Съветският щангист Иванченко (82,5 кг) ще остане в историята като първия спортист, преодолял 500-килограмовата граница в тая категория. Неотдавна по време на мемориала „Жан Дам" в Париж той и останалите пратеници на СССР Алексеев, Талтс, Ригерт и Чанидзе спечелиха първите си международни победи за годината. (АФП – БТА)

3 Чехословашките колоездачи започнаха подготовката си за Пробега на мира още през февруари в Щръбске Плесо (Високите Татри), като пробягваха дневно по 30–40 км със... ски. На велосипед се качваха само за да позират пред фотообектива. (ЧТК – БТА)

4 В Цвикау бе открит нов 25-метров покрит басейн – ценна придобивка за учениците, студентите и трудещите се от града.

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

Старт

•СПАРТАК• (ТЪРНАВА)

Основан през 1925 г., а през последните няколко сезона е безспорно най-силният клуб в Чехословакия. Летоброенето на големите му успехи започва от 1967 г., когато спечелва купата на страната и Средноевропейската купа. През 1968 г. за пръв път става шампион на Чехословакия и сега вече има в актива си три шампионски титли. Цветове: червено и черно.

Състав (от горе на долу и от ляво на дясно): Вагнер, Швец – треньор Валентович, Добиаш, Герик и Майерник; Пухли, Оска, Куна, Ярабек и Кекети; Варади, Масрна и Адамец; Хагара, Божик и Фандел; Мартинкович, Кабат и Хрушецки. Снимка: Ладислав БИЕЛИК